

KATARZYNA,
PUZYŃSKÁ

Motýlí

Jsou tajemství, která by nikdy
neměla vyjít na světlo světa

THRILLER

Motýl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Katarzyna Puzyńska

Motýl – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KATARZYNA,
PUZYŃSKÁ

Motýl

THRILLER

přeložil Michael Alexa

Copyright © Katarzyna Puzyńska, 2014

Copyright © Prószyński Media, 2016

All rights reserved

Translation © Michael Alexa, 2017

Cover © Kanea/Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-804-1

ISBN e-knihy 978-80-7505-888-1 (1. zveřejnění, 2017)

Balbině a Krzyškovi

Zdalo se Čuangovi, že je motýl, jenž poletuje kolem, motýl se cítil motýlem, nic mu nechybělo, nevěděl, že je Čuang. Náhle se probudil a ustrnul, je Čuang! A teď neví, zdálo se Čuangovi, že je motýl, nebo se zdá nyní motýlu, že je Čuang?

MISTR ČUANG

PROLOG

VARŠAVA. NEDĚLE 30. PROSINCE 2012

Mše skončila před chvílí, kostel už byl ale prázdný a temný. Ticho prorývala pouze vzdálená ozvěna. Muž se ztěžka usadil do první lavice, poněkud stranou. Nechtěl, aby si ho někdo hned všiml, kdyby sem náhodou nahlédl. Potřeboval chvíli o samotě.

To, co udělal, mu nedopřávalo klidu. Z časové perspektivy to bylo ještě horší. Myslel si, že výčitky svědomí časem pominou, ovšem nestalo se tak. Dalo by se dokonce říct, že s ubíhajícími dny se cítil čím dál hůř. Vybavoval si čím dál víc podrobností. Přesně si pamatoval, co měla na sobě, jak nosila vlasy, pamatoval si její hlas. Nejhorší ze všeho však byly její oči. Napřed se v nich objevila hrůza, to když si uvědomila, co za chvíli nastane. A když už bylo po všem, její pohled byl najednou prázdný. Nic z něj nevyzařovalo. V jejích očích viděl pouze svůj odraz. Odraz nestvůry.

Muž se v temnotě prázdného kostela zatřásl. Nevěděl, zda to bylo kvůli chladu, který do chrámu pronikal, nebo kvůli vzpomínkám. Teď už je příliš pozdě, přemítal dál. Připadalo mu, že na něj svatí z obrazů vyčítavě hledí. Teď už je příliš pozdě, zopakoval si v duchu, jako by tím chtěl přesvědčit sebe i je. To, co provedl, nikdy nezmění. Nedá se to vrátit. Pozdě. Bude muset žít s břemenem nejhoršího z hříchů.

Snad se mu časem podaří zapomenout. Prosebně se díval na oltář ozářený věčným světlem u zlatého svatostánku, ale bál se Boha otevřeně prosit o pomoc. To by byla bláhovost.

Muž přivřel oči a ponořil se do ticha. Myšlenky se mu neklidně honily hlavou. Nejdůležitější je, aby se o tom nikdo nedozvěděl, usoudil nakonec. Připadalo mu, že učinil všechny kroky, aby tomu předešel. Byl v bezpečí. Alespoň prozatím.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA 1

LIPOWO. ÚTERÝ 15. LEDNA 2013 RÁNO

Weronika Nowakowská se náhle probudila. Líným pohybem si protřela oči. Vypadalo to, že den ještě nezačal. Kolem panovalo ospalé ticho rána narušované pouze blaženým chrápáním psa. Nehledě na to, zvuk působil nepřírozně. Bydlela na vesnici teprve týden a ještě si nezvykla, že jí za okny nezní varšavský ruch. Šum města je zvuková kulisa, které si člověk nevšimne, dokud nezmizí. Drkotání tramvajů a hluk aut byl tentam. Stejně jako hlasy lidí pospíchajících do práce. Ticho.

Pomalou vystrčila ruku zpod peřiny. Byla tu zima. Bude muset něco udělat s topením. Třeba poprosí někoho místního, aby jí vysvětlil, jak se pracuje s topením v kotelně. Zatím to pro ni byla hotová černá magie. Považovala se za městské dítě, celý život bydlela v paneláku, kde se o topení vůbec nemusela starat. Prostě topilo. Tím či jiným magickým způsobem.

Zvedala se pomalu, aby co nejvíc oddálila moment, kdy bude muset z postele vylézt celá. Zatřásla se, když se nohama dotkla ledové podlahy. Bude se muset podívat tomu topení na zoubek. Zkusmo vydechla, chtěla vědět, jestli se dech v zimě změní v obláček páry. Nic se ovšem nestalo. Třeba to trochu přeháněla. Místní by se jí určitě smáli, kdyby ji viděli.

„Ahoj pejsku! Jak ses vyspal?“ poplácala Weronika psa po hlavě. Nevtrle zamával huňatým ocasem, aby zdůraznil, že pořád spí. Ani on si nezvykl na ranní vstávání. „Igore, ty seš asi ten nejlínější pes na celým světě!“

Vyhlédla ven. Za oknem se les utápěl ve sněžné běli. Nikdy neměla zimu ráda, ale tady na vesnici se na ni začala dívat jinak. Zasněžené větve, zvířecí stopy na bílé neposkvrněné příkrývce. Všechno vypadalo tak romanticky.

„Romanticky,“ vyprskla, když si vlnité zrzavé vlasy svazovala do pevného drdolu. Pes se na ni ohlédl, jak jej to překvapilo. „Vidíš, Igore, zůstali jsme sami, ty a já. Na konci světa! Sněhu je tady po pás, a společnost mi dělá jenom pes línej jak veš. Tomu říkám romantika!“

Během posledního týdne za osamělých tmavých večerů smáčekých trpkým červeným vínem přemýšlela snad tisíckrát o svém rozhodnutí ohledně rozvodu s manželem a koupě tohoto starého, trochu zanedbaného vesnického domu. Jako bych za to mohla já, smála se v duchu. Jako by se Mariusz nerozhodl odejít s první, která se mu namanula. Jenom aby nebyl se mnou.

Podepsali rozvodové dokumenty a hotovo, jednoduchá formalita. Pak už jí jenom bývalý manžel převedl na konto tučný obnos. Takový *good-bye gift* jako zadostiučinění, řekl tím svým iritujícím sebejistým tónem člověka z vyšších vrstev. Nikdy nebyl chudý a asi si přivykl, že si za peníze lze koupit všechno. Včetně odpuštění bývalé ženy. Vypadal překvapený, že se na něj pořád zlobí.

S penězi si Weronika mohla koupit byt ve Varšavě a žít jako dosud. Každý den chodit do ordinace a usmívat se na stále nové a nové pacienty. Udržovat si pověst veselé paní psychologičky plné

energie. Někde uvnitř však cítila křik, který neustále narůstal – měla skoro pocit, že to déle nevydrží. Nakonec se rozhodla, že je čas poslechnout vnitřní hlas bez ohledu na následky.

Paradoxně to byl její bývalý manžel, který jí pomohl se pohnout z místa. Ukázalo se, že otec Radka Juniora Kojarského, Mariuszova dobrého známého, měl na prodej dům se třemi hektary ve vesnici Lipowo. Zprvu se jí nechtělo, pak ale vytočila číslo naškrábané na kus papíru. Dům byl pořád k mání. Podpis. Převod na účet. Pak se stala hrdou majitelkou starého vesnického hospodářství v Mazurách a sousedkou Seniora Kojarského s rodinou. Jeho majetek prý dosahoval miliard zlotých. Peníze, které mu zaplatila, byly pouze kapkou v moři jeho každodenních investic.

Mariusz se jejím plánům napřed smál, rozhodla se to ale hodit za hlavu. Jeho posměch se jí už přece netýkal. Spíš Kamily, Anety či Klaudie. Nebo s kým teď vlastně byl. Hrdě odmítla pomoc se stěhováním. Poradí si, děkuju. Jasně, poradí si i s rekonstrukcí. Ano, uvědomuje si, že je to těžká práce. Opravdu to sama zvládne. Sama!

Proč se ale během posledních večerů nedokázala ubránit slzám? Ležela v posteli, tulila se k huňatému Igorovi a cítila se jako ta nejosamělejší bytost na světě.

„Igore!“ křikla a zahnila depresivní myšlenky. Zlatý retrívr se zvedl z postele a čekal na svoje oblíbené slovo. „Snídaně!“ byla formule, která ho dokázala probudit i z nejhlubšího spánku. „Konec s tou zatracenou sebelítostí! Panička se sebere! Musíme začít zase žít. Sami. Zvládnem to!“

Veselí v jejím hlase znělo strojeně, prozatím to ale musí stačit.

Pes vyběhl po schodech do kuchyně v přízemí. Zlatý ocas zmizel dole. Celý dům byl pořád plný nerozbalených krabic s varšavskými

věcmi. Ledabyly ležely mezi starým nábytkem, který koupila spolu s hospodářstvím. Všude se vznášel prach a pach zatuchliny, typický pro domy, kde dlouho nikdo nebydlel. Schody jí skřípaly pod nohama, když opatrně scházela do přízemí. Některé schody byly trochu vratké, ale už se naučila jim vyhnout.

Předsevzetí do nového roku, napadlo ji, když psovi sypala do misky. „Tohle je moje předsevzetí do nového života: Uklidit!“

Vytáhla z ledničky jogurt a zamyšleně ho snědla. Dům potřeboval důkladnou rekonstrukci, stejně jako její život. Igor zhltnul jídlo a odběhl do předsíně hledat vodítko. To byl jejich každodenní rituál. Snídaně, procházka. Nemohla ho přece zklamat. Ani když se celý její svět hroutil pod tíhou dalších a dalších manželových milenek, venčení Igora byla hotová svátost. Nacpala divoké vlasy do čepice a oblékla si péřovku. Nechtěla nic riskovat. Na vesnici byla mnohem větší zima než ve městě.

Přesně jak čekala, na dvoře mrzlo, až praštělo. Vánek nedokázal prorazit stěnu mrazivého vzduchu. Jako by všechno strnulo v ledovém spánku. Sníh zářil v zimním slunci, které ale bylo skoro stejně oslnivé jako v létě. Připadala si, jako by vstoupila do obrazu se skandinávskou krajinou, nebo dokonce s dalekou Sibiří. Rázně vykročila směrem k lesu. Před chladem ji mohl zachránit pouze pohyb.

Její dům stál na vysokém kopci kousek za vesnicí, na okraji lesa, který spadal pod brodnickou chráněnou krajinnou oblast. Za lesem, který v tomto místě nebyl příliš široký, leželo sídlo Seniora Kojarského a jeho rodiny. Weronika ráda chodila po lesních pěšinkách směrem k jeho obrovskému domu. Rezidenci Kojarských by se beze všeho mohlo říkat zámek – to by její honosnosti a obrovským rozměrům odpovídalo nejlíp.

Cestička, která vedla březovým hájkem k rezidenci, musela na jaře a v létě, když se stromy utápěly v jemné zeleni, vypadat nádherně. Víceméně v půlce cesty se nacházel malý kulatý palouk, který si Weronika pro sebe pojmenovala Palouk čarodějnic. Byl kulatý jako v pohádce – jako by jej takhle člověk schválně zřídil. Chyběla na něm pouze chaloupka z perníku.

Najednou si Weronika uvědomila, že není sama. Bezstarostnou náladu vystřídal neklid. Uprostřed palouku stál muž v tlusté zelené bundě a kožené čapce. Jeho tvář pokrýval až groteskně mohutný hnědý plnovous. Kdyby byl silnější a jeho plnovous šedivý, dozajista by si ho člověk spletl se Santa Klausem.

Jakmile ji spatřil, zvedl ruku k čepici v půvabně starodávném gestu na pozdrav.

„Dobrý den. Edward Gostyński. Hajný,“ představil se. Zblízka vypadal mladší, než si myslela. „To je váš pes?“

„Ano, to je můj pes,“ přiznala se opatrně. Jeho tón nevěstil nic dobrého. „Jsem Weronika Nowakowská. Nedávno jsem se sem přistěhovala. Bydlím v tom domě u lesa.“

„Vím, kdo jste,“ přerušil ji. „Víte, že v lese nemůžete mít psa na volno?“

„Opravdu?“ rozhodla se předstírat, že nemá o takovém nařízení ani ponětí, což ostatně byla pravda. „Teprve jsem přijela a nevěděla jsem...“

„Pes může plašit divoká zvířata. Tohle je chráněná krajinná oblast,“ prohlásil hajný dotčeně. „Uvažte si toho psa na vodítko, prosím vás. Protentokrát to necháme být, příště si ale dejte pozor. Přijela jste z Varšavy, že ano?“

„Ano,“ přiznala Weronika.

Raději nechtěla vědět, jak na to přišel. Měla by si zvyknout, že tady všichni o sobě všechno vědí. Jako v každé malé společnosti. Prý.

„V hlavním městě máte možná jiné zásady, my tady ale pravidla dodržujeme. Jak místní, tak lidé, co přijeli, jako ve vašem případě. Přeju hezký den,“ dodal hajný Gostyňski, ale nevypadalo to, že myslel své přání upřímně.

Poslušně Igorovi připjala vodítko a zvolna pokračovala dál. Pes kvůli ztrátě svobody působil trochu zklamaně.

„Netrap se, pejsku, za chvíli se zase proběhneš,“ ujistila ho Weronika šeptem. „Jenom co trochu poodejdeme od pana hajného.“

Tělo jeptišky bylo pohozené v příkopu u silnice jako nějaká rozbitá panenka. Od vesnice ji dělilo pouhých pár stovek metrů lesní cesty a jedna zatáčka. Krev potřísnila čerstvě napadaný sníh zářivou červení. Končetiny byly rozdrcené, trup také a vylézaly z něj groteskně zkroucené vnitřnosti. Klopy černého hábitu obklopovaly zmrzačené tělo jako veliká křídla. Pouze tvář zůstala neporušená. Skvěl se na ní výraz překvapení spojeného s bolestí.

Zaskočený havran dosedl kousek od těla. Mrtvolu si se zájmem prohlížel. V jeho lese se něco takového jen tak nevidí. Krev lákavě voněla. Hrdelně zakrákal, aby přivolał svoji partnerku. Mezi stromy se ozvala hlasitá odpověď.

Vtom se na cestě objevila postava. Havran zklamaně odletěl.

Weronika Nowakowská přešla po úzké lávce přes prudký lesní potůček. Voda příjemně šuměla. Na chvíli se zastavila a kochala se atmosférou ranní panenské přírody. O kousek dál les řídł, člověk si tedy mohl snadno všimnout obrovské parcely, na které stálo okázalé

sídlo Kojarských. Rezidence byla obklopená nádhernou zahradou, která musela v létě doslova překypovat květy. Weronice se nejvíc líbilo bludiště z precizně zastřiženého živého plotu. Během posledního týdne často zůstávala na okraji lesa, protože se bála vstoupit na území bohatého souseda, přesto ale toužila ponořit se do tohoto zázračného výkonu místního zahradníka.

Pustila Igora na volno, protože usoudila, že už jsou dostatečně daleko od hajného, který tak úzkostně dbal na přepisy.

„Dobrý den!“ dolehl k ní sladký ženský hlas směrem od zahrady.

Weronika sebou trhla, přítomnost dalšího člověka ji vyděsila. Znovu. V ranním tichu se cítila jako ryba ve vodě. Tentokrát to ale není hajný, zasmála se v duchu. Neměla chuť na další diskuzi.

„To je ale rozkošný pejsek!“

Žena byla oblečená do upnuté růžové lyžařské kombinézy, která ji chránila před mrazem. Igor se k ní nestydatě přitulil a ona vnořila drobné ruce v růžových rukavicích do jeho srsti. Pes z toho byl celý bez sebe.

„Já jsem Blanka,“ představila se žena a upravila si odbarvené vlasy. „Přišla jsem odtamtud,“ ukázala na okázalou budovu.

Přestože mrzlo, neměla žádnou čepici. Weroniku napadlo, že kvůli obavám ze zničení mistrovského účesu. Špičky uší jí zimou zrudly a jako by jí lehce drkotaly zuby.

„Ryszard Kojarski je můj manžel,“ vysvětlila Blanka. „Všichni mu ale říkají Senior. Aby se to nepletlo s Radkem, jeho synem. Tomu zase říkají Junior. Pak už je to jasné, že ano? Navíc Senior a Junior – to je takové aristokratické, co? Správně by se tedy měli jmenovat stejně, jim to ale ani v nejmenším nevadí.“

Blondýna svůj projev přerušila zvonivým smíchem.

„Pamatuju se na vás. Dobrý den. Trochu jsem se lekla, nikoho bych tady v lese tak brzo nečekala,“ vysvětlovala Weronika, jen aby řeč nestála.

Sousedova manželka jí do oka zrovna nepadla. Jednou už se setkaly, při koupi Weroničina domu. Žena vypadala jako její vrstevnice, zato majiteli domu, Seniorovi Kojarskému, muselo být dobrých šedesát. Weroniku napadlo, že stereotyp boháče a mladé atraktivní ženy v nich má dokonalé ztvárnění.

Blanka Kojarská se omluvně usmála. Její dech byl rychlý a neklidný, jako by ji celá situace vzrušila.

„Jsem moc ráda, že jsem vás potkala! Chodíte tudy často? Můžeme jít kousek spolu!“ Vypadalo to, že se Igorovi štěbetání atraktivní blondýnky líbí.

Weronika jenom přikývla, protože se bála, že by v jejím hlase zazněla nelibost. Na procházku a přemýšlení v tichu a o samotě v zasněženém lese mohla zapomenout.

„Co takhle kdybychom si tykaly?!“ vykřikla Blanka, jako by to považovala za nejlepší nápad na světě. „Jsmo koneckonců ve stejném věku...“

„Weronika Nowakowská,“ popadla Weronika podanou drobnou ruku.

„Blanka! A ty se jmenuješ jak, pejsánku?“ zavrkala blondýnka a obrátila se na Igora.

Pes vypadal jako omámený. Stejně jako každý samec v přítomnosti téhle barbíny, pomyslela si jízlivě Weronika. Okamžitě ale ucítila výčitky svědomí. Sama pořád opakovala, že by se lidé neměli soudit podle toho, jak vypadají, a zatím sama svoji sousedku automaticky zaškatulkovala.

„Pejsánek se jmenuje Igor,“ nedokázala se přece jen vystříhat určitého sarkasmu.

Blanka Kojarská si toho ale nevšimla. Sebrala velkou ztrouchnivělou větev a mrštila ji k lesu. Klacek odletěl a nedaleko se zapíchl do sněhu.

„On ne...“ začala Weronika. K jejímu úžasu Igor ochotně odběhl pro klacek a hrdě jej přinesl Blance zpátky. „On neumí aportovat...“

„Ty jsi ale chytrý kluk!“ jákala blondýna. Igor nadšeně vrtěl ocasem. Weronika zařala zuby. Byla žárlivá i na svého psa, a to chtěla dneska začít nový život. Bez sebelítosti a negativních emocí. „Tak ráda se procházím po lese!“ pokračovala Blanka.

Moc na to teda nevypadáš, ráda by Weronika dodala, místo toho znovu zařala zuby a vyrazila rychlým krokem kupředu. Žena jí lezla na nervy, přesto jakési kouzlo měla.

„Někdy zvládnou i deset kilometrů denně!“ pochlubila se Blanka. „Je to dobré cvičení. Opravdu!“

Chvilku šly mlčky. Ticho narušoval pouze zvuk jejich kroků ve sněhu.

„Chodím ven taky večer, dobře potom spím,“ pokračovala nezvaná společnice, její hlas se ale náhle změnil. Už to nebylo lehké štěbetání, spíš hlas stařenky unavené životem. „To víš, špatně usínám...“

Weroniku ta změna tak překvapila, že se málem zastavila. Připadalo jí, že se hloupoučká blondýnka někam vypařila a na jejím místě se objevil úplně jiný člověk. Tázavě na ni pohlédla.

„Já taky,“ dodala rychle, aby Blanku ponoukla k hovoru.

Kojarská se na Weroniku podívala s novým zájmem. Netrpělivě přešlapovala a čekala na pokračování. Chovala se, jako by poprvé potkala někoho, kdo má stejný problém jako ona.

„Tedy poslední dobou.“ Weronice připadalo, že musí pokračovat sama. „Tedy od té doby, co jsem se rozvedla...“

„Ano, o tom jsem slyšela.“ Nová žena v Blančině těle se soucitně dotkla jejího ramene. Znovu vyrazily, tentokrát pomalým tempem. „Ženy to mají v životě těžší... S tím se nedá nic dělat. Takový je náš osud.“

„Ach, tady jste.“ Ze zatáčky se nečekaně vynořil Radosław Junior Kojarski, přítel Weroničina bývalého manžela. „Blanko, všude jsem tě hledal!“

Weronice připadalo, jako by se ocitla zase ve Varšavě. Už chyběl jenom její manžel a byli by kompletní. Byl to ale asi úplně poslední člověk na světě, kterého by si vybrala na procházku po neznámých končinách. Weronika si nevzpomínala, že by měl jiné boty než elegantní nablýskané kožené lakýrky. V takovém sněhu by byly k ničemu, řekla si v duchu.

„Ach, Radku, nedělej, že nevíš, kudy chodím,“ koketovala s ním Blanka. Štěbetavý, záletnický tón se vrátil.

Radek Junior sebou nelibě trhnul, ale žena jako by si toho ani nevšimla.

„To ví přece každý,“ zabručel si pod nosem. „Jak se máš, Weroniko?“ obrátil se na Nowakowskou se strojeným zájmem.

Weronika ho moc dobře neznala. Myslela si ale, že pokud se jenom trochu podobá jejímu manželovi, nezáleželo mu na nikom než na sobě samém.

„Prosím?“ řekla Weronika roztržitě, jakmile se probrala ze zamýšlení.

„Jak se ti daří? S novým domem a... a tak,“ zopakoval Junior nevrle.

Neměl ve zvyku se opakovat. Bundu si dopnul až ke krku.

„Všechno je v nejlepším pořádku. Daří se mi dobře. Bez Mariusze je život o dost snazší,“ řekla zdánlivě bezstarostně. Doufala, že se její exmanžel dozví, co právě řekla. Drobná uštěpačnost, kterou si mohla dovolit.

Igor malinko zaštěkal kvůli nečekané zastávce a nedostatku zájmu.

„Vrať se domů,“ obrátil se Junior Kojarski ostentativně na Blanku a přešel tak Weroničina slova. „Budeme brzy jíst. Otec chtěl, aby ses k nám přidala. Chystá pro nás rodinný oběd. Zrovna jsem přijel z Varšavy a hned tohle.“

Zašklebil se.

„Radku, ty k nám jezdíš tak málo,“ chytila Blanka muže za ruku. I ona zapoměla na Weroniku, která se bezděčně stala svědkem jejich rozhovoru. „Všem se po tobě stýská. Sám to dobře víš.“

„Mám moc práce,“ odpověděl Junior suše a odstrčil jí ruku.

Vypadalo to, že Blanku jeho gesto zarazilo. Zkusila to znovu. Napětí mezi nimi bylo skoro hmatatelné. Weroniku napadlo, že ty dva něco spojuje. Že by se mladá žena tajně scházela se Seniorovým synem? Weroničiny myšlenky se znovu stočily k podvádění, a to nechtěla.

„Tak abych šla. Je zima... a taky ještě musím do obchodu,“ vysvětlovala kvapně.

Bylo to ale zbytečné, protože Junior Kojarski už vyrazil směrem k domu a žen si nevšímal. Blanka se za ním smutně dívala.

„Musíme se vídat častěji. Přijď k nám dneska na večeři, zavolám ti,“ prohodila a odběhla za Juniorem Kojarským.

Weronika za nimi chvíli hleděla, pak do ní Igor významně strčil čenichem. Byl plný energie.

„No jo, pejsku, jdeme dál.“

Vyrazili ve dvou na zpáteční cestu přes les. Jakmile dorazili na Palouk čarodějnic, Weronika se rozhodla, že zahrnou na pěšinu, kterou si mohli cestu do vesnice zkrátit. Může nakoupit hned, nepotřebuje toho moc. A Igorovi se nic nestane, pokud chvílku počká před obchodem. S Věrou se znají – možná tedy Igorovi dovolí jít dál a třeba mu i dá nějakou podpultovou dobrůtku.

Mladší aspirant Daniel Podgórski, šéf policejního komisařství v Lipowu, rázoval po čerstvě odhrnuté cestě směrem na stanici. V tom jasném, zimním dni mu bylo veselo a jeho dobrou náladu nezkažilo ani to, že si ráno musel povolit pásek o další díрку. Všechna internetová videa, podle kterých si chtěl břicho proměnit na atraktivní „pekáč buchet“, prohrávala s kuchyní jeho matky na plné čáře. Nic s tím nezmohl. Bylo mu třiatřicet a jeho břicho už dávno nebylo ploché, o pekáči buchet nemluvě. Když se to tak vezme, svaly na břiše neměl výrazně vyrýsované vlastně nikdy. Musí si nalít čistého vína a smířit se se skutečností, rozhodl se statečně. Břicho bylo přece cenou za práci, kterou měl rád. Navíc si mohl stejně jako v této chvíli vykročovat klidným Lipowem a pískat si přitom svoji oblíbenou písničku.

Obyvatelé okolních domů ho zdvořile zdravili, jak kolem nich procházel. Nakonec to byl on, kdo se staral o to, aby jejich vesnice byla tak bezpečná a bezstarostná. Co by měl od života chtít víc? Něco by se možná našlo, přiznal v duchu nelibě. Ženu, děti, práci na kriminálce ve městě, jmenoval rozmrzele. Odkášlal si, aby myšlenky zahrnul. Musí dávat pozor na to, co si přeje. Ve skutečnosti mu přece bylo dobře s tím, co měl.

Ewelině Zarębové zbývala ještě půlhodina do otevření kadeřnictví, které v Lipowu měla. Její manžel Marek už odešel do práce a dcera pořád sladce podřimovala, poněvadž byl první den zimních prázdnin. Vypadalo to, že bude nádherný den, a na ni čekalo v kadeřnictví mnoho práce. Rozhodla se, že se trochu projde, aby se nalokala čerstvého vzduchu. Dědala to tak často.

Teskně se podívala na krabičku cigaret. S Markem se rozhodli, že s kouřením přestanou. Chvilku se sebou bojovala, pak si cigarety strčila do kapsy od bundy, jen tak, pro všechny případy, a vyrazila po silnici směrem do lesa. Chtěla dojít jenom do zatáčky a zpátky. Aby si na pár minut odpočala. To není ani málo, ani moc.

Věra, majitelka v současnosti jediného obchodu v Lipowu, byla patrně jediný člověk na novém místě, se kterým Weronika Nowakowská navázala jakž takž společenský vztah. Pokud se těch několik rozhovorů při nákupu dá takto nazvat. Věra v sobě měla něco, díky čemu si každý hned při prvním setkání připadal, že se s ní zná celou věčnost. Tak to alespoň Weronika cítila. Ostatní obyvatelé Lipowa si možná mysleli něco jiného, ona si tu ženu ale zamilovala. Místní o ní prý říkali, že je čarodějnice, jak Věra Weronice se smíchem vyprávěla. To jim ale nevadilo, aby s ní v krámku vonícím kořením trávili spoustu času šířením klevet. Věra se jí opakovaně chlubila, že její obchod je centrem společenského života celé vesnice, což byl nemalý důvod k velké pyše.

Weronika uvázala Igora před obchodem a vešla dovnitř. Na uvítanou jí zazvonily zvonečky ve dveřích. Věra skutečně vypadala s dlouhými rozčuchanými vlasy a v tmavých dlouhých volných šatech dost neobvykle. Weroniku napadlo, že kdyby si ještě nasadila klobouk, vypadala by úplně jako čarodějnice.

Bylo vidět, že Věra otevřela teprve před chvilkou. Nikdy se nedržela přesné otevírací doby – na dveřích dokonce visela cedulka s ručně napsaným oznámením: „Otevřeno, jak se mi zachce.“

V obchůdku bylo zvláštní prázdno. U pultu stál pouze jeden muž. Přestože mrzlo, měl tvář zbarvenou dohněda, což napovídalo, že tráví hodně času venku. Věra mu podala, co si přál. Muž zdvořile poděkoval a vyskládal na pult přesně odpočítanou částku. Když se s Nowakowskou míjel ve dveřích, zlehýnka se uklonil, přestože si Weronika nemyslela, že by se kdykoliv předtím viděli. Připadalo jí, že si ji muž pozorně prohlíží. Dalšího dne ji napadlo, že všichni v Lipowu o ní věděli první poslední. Inu, tajemství malých měst a více.

Věra tvrdila, že Weronika svým přestěhováním do ospalého místa, kde chcipl pes, způsobila nemalou senzaci. Několik let starý příchod Kojarských byl propraný tolikrát, že už to nebyla žádná novinka. Weronika zachránila lipowský drbářenský život.

„Ahoj,“ pozdravila ji Věra.

Bylo jí kolem šedesáti, a přestože jí ve vlasech svítily šedé prameny, z očí vyzářovala mladistvá energie.

„Ten, co odešel, to je ten ze dvora, co má pod palcem zahradu a opravy. Je tam za starého Tomczyka, který už nemohl pracovat,“ řekla na vysvětlenou. „To kvůli revmatu. Říká se, že je to takový člověk pro všechno.“

„Díky tobě budu zanedlouho vědět o lidech v Lipowu úplně všechno,“ zasmála se Weronika.

Ohledně těchto věcí byla Věra hotová chodící encyklopedie, přestože tu sama nebydlela dlouho.

„To je můj úděl, moje milá, to je můj úděl. Proč jsi nechala Igora v takové zimě? Vem ho sem, ať se ohřeje!“ poručila a sáhla pro mls.

Igor rád odešel z mrazu do vytopeného obchodu. Zvlášť když tam na něj čekalo překvapení – kousek masa vytaženého zpod pultu. Rozvalil se uprostřed místnosti a žvýkal laskominu s výrazem plným rozkoše.

Nákup trval déle, než si Weronika myslela, protože se Věra zabrala do nejnovějších drbů. Nakonec všechno naskládaly do igelitek a Weronika vyrazila zase do zimy.

„Potřebujete pomoc?“ Před obchodem stál mladý policista a dokuřoval cigaretu. Určitě přišel z nedaleké policejní stanice. Odhodil nedopalek do sněhu a hbitě jej zadupal. Vypadal trochu zahanbeně, že ho někdo přistihl, jak kouří. „Máte to asi těžké. Jmenuju se Marek Zaręba.“

„Děkuju, já to zvládnu,“ ujistila ho Weronika a také se představila.

V duchu se usmála. Život na malé vesnici má možná své výhody. Na jedné straně hajní, kteří úzkostlivě dbají na předpisy, a podivní sousedi Kojarští. Na druhé straně lidé, kteří jsou daleko ochotnější než ve městě.

S náloží nákupů vyrazila Weronika nahoru ke svému novému domu a byla přesvědčená, že přestěhovat se do Lipowa byl skvělý nápad.

Mladší aspirant Daniel Podgórski si přede dveřmi stanice pečlivě očistil boty od sněhu. Uvnitř bylo příjemné teplo. Zhluboka se nadechl.

„Ahoj synku,“ přivítal ho matčin hlas.

Zamávala na něj zpoza stolku na vrátnici. Jako obvykle na něm měla perfektní pořádek. Propisky byly pečlivě zastrkané do hrnku

s rozesmátou kočkou, růžové papírky na poznámky v krabičce. Počítač odsunutý co nejdál ke kraji. Matka mu pořád nevěřila.

Trochu se za to styděl. Nestačilo, že s matkou pořád bydlel, ještě k tomu s ní pracoval. Byla něco jako sekretářka a manažerka v jedné osobě a zároveň doručovatelka moučníků a buchet, které sama napekla. Tím si zajistila sympatie všech policistů, kteří na malé stanici pracovali. Maria byla kromě toho manželka Romana Podgórskeho, místního hrdiny, policisty, který zemřel ve službě. Všem ve vesnici bylo jasné, že je Daniel tím správným člověkem na správném místě. Přestože nesnášel počítače a technické novinky všeho typu. Tady v Lipowu nebyly k ničemu.

„Ahoj šéfe,“ pozdravil ho Marek Zaręba, nejmladší z okrskářů.

„Čau mladej.“

Daniel s jistotou věděl, že pokud měl někdo pod uniformou onen mytický pekáč, tak to byl Marek. Zaręba byl vyznavačem mnohadinových cvičení, což mu zajistilo obecný obdiv ženské části Lipowa. No a co, pod zimním oblečením stejně nic není vidět, chlácholil se Podgórski v duchu.

„Šéf je tady!“ křikl Marek Zaręba hlasitě.

Jejich komisařství nebylo velké, ale Daniela těšilo, že každý z nich má vlastní kancelář. Podle jeho mínění to vypadalo profesionálně. Měli také zasedací místnost. Sice se tam lidé scházeli, jenom aby si poklábosili, to ale její význam nezmenšovalo.

Brzy se na chodbě ukázali dva zbylí policisté, Paweł Kamiński a Janusz Rosół. Spolu s Danielem a Markem Zarębou byli čtyři. Tedy ani málo, ani moc, domníval se Podgórski. Stejně jako na jiných stanicích v okolí.

„Zasraný počasí, co?“ zvolal Paweł Kamiński bez rozpaků.

Kamiński byl synem druhého místního hrdiny. Jan Kamiński zemřel během stejné akce jako táta Podgórského. Všichni ve vesnici byli skálopevně přesvědčeni, že synové hrdinných policistů půjdou v jejich stopách a na lipowském komisařství je nahradí. Časem se tak skutečně stalo a dosud byli všichni do jednoho spokojeni.

„Taková slova na svém komisařství nestrpím!“ vyjela zpoza stolu Maria. „Pawlíku, to se přece nesluší!“

Přestože Maria Podgórská měla pověst dobrotivé postarší ženy, těšila se značné autoritě. Paweł Kamiński zakuňkal krátkou omluvu.

„No, ale hnusně teda je,“ přispěchal mu na pomoc Marek Zaręba. „Když jsem šel z domu, viděl jsem, že je minus patnáct. Tuhá zima. To je potřeba.“

Janusz Rosół, nejstarší ze všech, jenom pokýval hlavou a pak si upravil svůj huňatý knír. Byl radši, když nemusel nic říkat. A vypadalo to, že si na jeho málomluvnost už zvykli.

„Něco nového?“ zeptal se Daniel Podgórski a začal dlouhý proces svlékání zimního úboru.

Paweł Kamiński a Janusz Rosół zavrtěli hlavou.

„Zhola nic,“ shrnul za své kolegy energický Marek Zaręba. „Gierot se jako vždycky opil a usnul v příkopu, odvezl jsem ho domů. V takovém počasí je to o kejhák. Kromě toho mi zbylo něco papírování ze včerejška. Jo a šéfe, viděl jsem v obchodě tu novou. Tu shora, co si tady chce nechat postavit stáj. Víš kterou, že jo?“

„Něco jsem slyšel,“ odpověděl Podgórski vyhýbavě.

Mladší kolega se ho věčně pokoušel dát dohromady se všemožnými kandidátkami. Marek nedokázal pochopit, jak může Daniel žít sám. On se oženil s místní kadeřnicí, když mu bylo osmnáct, a letos měli oslavit desáté výročí.

„Není špatná,“ mrkl Marek Zaręba teatrálně. „Vysoká jak modelka, zrzavá, že je to vidět i z dálky. Hezká, štíhlá... Navíc je z Varšavy. A Věra tvrdí, že je po rozvodu, no tak, Danieli... Do toho!“

„Mladej! Ty se soustřeď na vlastní rodinu,“ zachechtal se Daniel. „Prý vám ještě nějaká práce zbyla. Tak dost řeči a do práce.“

Rychle se vrátil do své kanceláře, aby se vyhnul delšímu hovoru o nové obyvatelce vesnice.

„Taky jsem ji, kurva, viděl, pěkná kočička! I když na mě je možná trochu moc vysoká...“ zaslechl ještě slova nadšeného Kamińskiego.

Když zavíral dveře, Marek s Pawłem byli pohroužení do vášnivě diskuze ohledně předností zrzavé Weroniky z Varšavy. Janusz Rosół stál jako obvykle stranou, kroutil si knír a apaticky přikyvoval.

Věru čas od času popadla chuť nečekaně zavřít obchod a vyrazit na spontánní procházku do lesa, aby si na loukách natrhala bylinky. Prvek nejistoty nudným životům obyvatel Lipowa jenom prospěje. K čemu by bylo dobré, aby věděli, že má otevřeno, nebo zavřeno? Věra neuznávala neoblomná pravidla v žádné sféře života. A už vůbec nechtěla podřizovat vlastní obchod přísným pravidlům „od osmi do čtyř“. Obchod byl její království, a basta. Ať se přizpůsobí ostatní. Záleželo jí na nich jako na loňském sněhu.

A tak zavřela, přestože otevřela teprve před chvílí. Vyrazila směrem ke kraji lesa, kde stála cedule „Vítejte v Lipowu“. Starosta na ni byl jaksepatří pyšný, ale Věře byla ukradená. Kolik už takových viděla? Nepamatovala se. Zvedla kámen z okraje silnice. Měl zajímavý tvar. Strčila si jej do kapsy obnošené bundy. Jeden nikdy neví, kdy se bude hodit.

„Teď to začne,“ řekla si pro sebe potichu.

Uslyšela táhlý křik jakoby v odpovědi. Nesl se z lesa. Zanedlouho z něj v panice vyběhla dívka. Věra ihned poznala, že je to kadeřnice Ewelina Zarębová, manželka mladého policisty. Prodavačka o ní měla nevalné mínění. Takových dívek viděla celou řadu. Umělé nehty a upnuté krátké bundičky. Ne že by Věře vadilo zrovna tohle. Připadalo jí ale hloupé se takhle strojit kvůli mužům, ze kterých nekoukalo prázdné potěšení. Natož aby kvůli nim měla mrznout.

Kadeřnice pádila, co jí nohy stačily. Upnutá péřovka nepřijemně šustila. Věra se otrásla, jak to slyšela. Podpatky vysokých kozaček klapaly po silnici pokryté ledem.

„To jsou teda boty do zimy,“ vyprskla Věra, když je viděla.

Dívka uklouzla, ale podařilo se jí udržet rovnováhu.

„Věro, prosím vás,“ funěla Ewelina. „Musíme okamžitě pro Marka nebo Daniela... Musíme jít na policii. Stalo se něco strašného.“

Věra klidně přikývla. Už to začalo.

Maria Podgórská se uvelebila za svým stolem na vrátnici komisařství a s blaženým výrazem poslouchala, jak spolu policisté mluví. Mladý Marek Zaręba s Pawłem Kamińským se dojíмали nad neobyčejnou krásou rusovlasé Weroniky Nowakowské. Každý z nich to ovšem dělal po svém. Marek hledal partnerku pro Daniela, Pawłovy záměry se raději nepokoušela prohlédnout. Všichni věděli, jak se k ženám dovedl chovat. Janusz Rosół preferoval tichou účast, takže jeho názor na Varšavanku nebylo možné odhadnout.

Maria si potichu povzdechla. Hrozně by si přála, aby si její jediný syn našel životní partnerku, takže jí Markova snaha padla do noty. Nejlepší by bylo, aby si Daniel vybral nějakou slušnou dívku z okolí, ale Varšavanka by v nouzi také přišla vhod. Podgórská přemýšlela,

jestli někde neudělala chybu. Vložila přece do výchovy syna veškerou svoji lásku, celé své srdce. Ale ztráta otce v tak raném věku se na něm podepsat musela. Proto snad byl Daniel pořád sám?

Ze zamyšlení ji vytrhl telefon. Zvedla jej a odříkala obvyklou formulku. Znala ji tak dobře, že by ji dokázala odrecitovat ve dne v noci, v kteroukoli hodinu.

„Ach, to jsi ty, Věro,“ usmála se Maria, přestože ji obchodnice nemohla vidět. „To jsem ráda, že voláš. Zrovna jsem s tebou chtěla probrat pár věcí.“

Věra jí čas od času volala, aby si vyměnily nejnovější drby. Bylo to vítané zpestření pracovního dne na stanici. Tentokrát Maria poslouchala prodavaččina slova vyděšeně. Úsměv se jí pomalu vytrácel z tváře.

Opatrně odložila sluchátko.

„Máme oznámení,“ řekla polohlasem.

„Co jste to říkala?“ Jako první se na chodbě objevil mladý Marek Zaręba.

Očividně má nejlepší sluch, takový je to šikovný kluk, napadlo Podgóorskou iracionálně. Vždyť z policejní školy odešel vlastně nedávno. Dobře se pamatovala na jeho hrdý úsměv, když poprvé překračoval práh komisařství ve zbrusu nové uniformě.

„Copak se stalo?“ zopakoval Marek, jako by si myslel, že ho předtím neslyšela.

Mezitím se stihli i ostatní policisté nashromáždit na vrátnici. Paweł Kamiński s Danielem se na ni zvědavě dívali, Janusz Rosół si automatickým pohybem uhladil knír.

„Volala Věra,“ vyjasňovala Maria pomalu. „Našla přejetou jeptišku. Tam v lese, těsně u příjezdu do vesnice. Je s ní také Ewelina...“

„Moje žena?!“ vykřikl překvapeně Marek Zaręba. „Není jí nic?“
„Mladej, obleč se. Jdeme,“ poručil Daniel Podgórski a sáhl po bundě.

„Já jdu samozřejmě taky,“ přidal se Paweł Kamiński a spokojeně si mnul ruce. „Určitě už je tam celá vesnice, to chci, kurva, vidět, tohle si teda nenechám ujít, o tom žádná. Takový věci se nedějí každéj den.“

Daniel ho zpražil pohledem, Kamiński už si ale oblékal bundu.

„Rosole, ty s Marií zůstanete tady.“

Janusz přikývl a odšoural se do své pracovny.

Schovala se mezi stromy a mobil křečovitě svírala ve zmrzlých dlaních. Stará nokia teď byla k nezaplacení. Neměla sice dobrý foťák, na několik přiblížených snímků ovšem stačila. Cenných snímků. Dalo by se říct, že velmi cenných, napadlo ji a v duchu se usmála.

Co nevidět se na místě objeví policie. Slyšela, že už se blíží lidé z vesnice, ale pouze ona to měla všechno zdokumentované. Kroužit hned zrána po okolí se jí vyplatilo.

Moc ale nechápala, co se tu vlastně stalo. Vezme si oddechový čas, než učiní patřičné kroky. Nebude přece postupovat zbrkle.

Komisařství se nacházelo víceméně uprostřed vesnice, a tak tři policisté zachumlaní do zimních bund vyrazili k místu nehody pěšky. Drby se v Lipowu roznášely rychleji než kdekoli jinde, takže se po cestě vynořila celá řada horečnatých zvědavců. Vyměňovali si názory a střídavě hleděli směrem k lesu a na pochodující policisty. Paweł Kamiński měl pravdu, ve vesnici se toho moc nedělo, a tak chtěl každý spatřit místní automobilovou nehodu na vlastní oči. Když procházeli

kolem cedule, která je vítala v Lipowu, v chumlu za strážci pořádku měla každá rodina svého zástupce.

„Tady jste, chlapi,“ přivítal je důvěrně starosta, který přišel bůhvíodkud. „Dal jsem vám tady na to pozor. Nikdo se ničeho nedotkl.“

Dvojitá brada se mu rozvlnila, když se samolibě rozchechtal. Šedivá čepice se mu trochu sesunula k levému oku. Rychlým pohybem si ji upravil.

„Kde je Ewelina?“ strachoval se Marek. Zatím měl myšlenky pouze na bezpečí své manželky.

„U Věry,“ odpověděl starosta, kterého se trochu dotklo, že ho policisté za jeho námahu nechválí. „Co jsem tak pochopil, našla ji právě ona. Chudinka, je asi v šoku...“

Marek Zaręba se tázavě podíval na Daniela. Podgórski kývnutím naznačil, že mladý policista může odběhnout za ženou. Teď, okamžitě. Rozuměl kolegovu rozrušení a o sraženou jeptišku se přece může postarat sám. Navíc má k ruce Pawła Kamińskiego.

„Rozejděte se, prosím!“ volal zatím Kamiński tónem odborníka na pouliční rvačky. Oči se mu leskly vzrušením. „Nechejte to na profesionálech. Udržujte prosím odstup!“

Daniel šel dál a nic nedbal Pawłova počínání. Za zatáčkou ležela oběť nehody, na kterou nebylo směrem od vesnice vidět.

„Kurva, to musela bejt šlupka, chudák jeptiška!“ přidal se Paweł k Danielovi na místě nehody. „Fíha!“

Podgórski popadl telefon. Jeptiška byla po smrti a pachatel unikl. Nejvyšší čas zavolat posily z Brodnice. Poodešel, aby se mu lépe mluvilo. Vyděšené hlasy šokovaných obyvatel Lipowa se však nesly celým lesem. Podgórski chtěl všechno udělat přesně podle předpisů. Cítil, že se mu potí dlaně. Přestože mrzlo. Prokurátor Czarnecki

zvedl telefon až po chvíli, která se Podgóorskému zdála jako hotová věčnost.

Mezitím se vrátil Marek Zaręba s Ewelinou přivinutou k boku. Paweł Kamiński toužebně hleděl na kadeřnici. Ta si upravila bundu, jako by se chtěla bránit jeho pohledu.

„Nevypadá to dobře,“ shrnul to Zaręba a díval se na tělo přejeté jeptišky.

„To bych řekl, zasraná patálie,“ přitakal Paweł a nespouštěl z kadeřnice zrak. „Jakpak se daří naší paní Zarębové?“

Ewelina sebou škubla a ani Marek nespouštěl nadšeně, že se o ni kolega tak zajímá. Varovně na něj pohlédl a pevněji svou ženu objal.

„Mluvil jsem s prokurátorem Czarneckým,“ přerušil je Daniel a chvátil k nim. „Posílá sem techniky. A my se máme postarat o...“

„Nechci nic říkat, ale my...“ Marek Zaręba si zcela zjevně nemyslel, že by se jejich skromná čtyřčlenná parta měla pustit do vyšetřování nešťastné jeptiščiny nehody. „Nevím, jestli bychom my měli...“

„My se o to postaráme, mladej,“ přerušil ho Daniel.

Podgóorského se zmocňovaly smíšené pocity. Na jedné straně byl tou zbytečnou smrtí vyděšený. Na druhé straně zase cítil určité uspokojení, že bude řídit důležitější operaci než hledání kočky paní Rudzké nebo spor o kousek pozemku mezi Weredou a Nosowským. Policista se za svoji radost trochu styděl, ale od otcovy smrti toužil pátrat po těch, kteří ubližují druhým. A taková šance se zrovna naskytla.

„Jasně že se o to postaráme,“ podpořil ho Paweł Kamiński. „Na tom nebude nic složitého. Nějakej výrostek srazil tadyhle nebožku a vzal roha. Nedivil bych se, kdyby to byl synátor našeho drahého kolegy Janusze ze stanice. Nebylo by to, kurva, poprvé! Barfas s tou Ziętarskýho bandou v tom mají prsty, na to vemte jed!“

Daniel Podgórski stál u těla oběti, dokud nepřijeli technici. Měl chuť zemřelou ukryt před zvědavými pohledy čumilů. Určitě by jí záleželo na skromnosti. Věděl ale, že to nesmí udělat. Před příjezdem týmu kriminalistů se nesměl ničeho dotknout. Na těle totiž mohly být nějaké stopy. Přestože Paweł Kamiński měl asi pravdu a případ v sobě nic hlubšího neskrýval, Daniel nechtěl nic riskovat.

Měl by to být jednoduchý případ, chlácholil sám sebe. Něco mu ale pořád nedávalo spát.

KAPITOLA 2

VARŠAVA 1950

Marianna žila ve Varšavě už několik měsíců. Občas jí chyběl večerní šum lesa a sladká vůně polí, přesto si ale připadala šťastná. Ačkoli ji rodina a přátelé varovali, že v hlavním městě panuje ještě větší bída než u nich na vesnici, podařilo se jí rychle najít zaměstnání. Pracovala jako vychovatelka dvou nádherných dětí u jedné bohaté rodiny. Byla si jistá, že k ničemu lepšímu by se dostat nemohla.

Když odjížděla ze své malé vesnice, kde všichni umírali hladem, nedokázala si ani představit, že někdo žije v takovém přepychu. Dívky měly každý den čisté oblečení a skoro každý den k obědu maso. Kuchařka jí dokonce dovolovala sníst, co zbylo. Její tvář se zakulatila a ničím už nepřipomínala tu plachou vesnickou holku, jíž ještě před několika měsíci byla.

Matka ji před odjezdem do hlavního města varovala, ale peníze, které Marianna každý měsíc posílala, jí nakonec trvale zapečetila ústa. Posílaly si dlouhé dopisy, přestože žádná z nich neuměla moc dobře psát. Matka jí psala o nových dětech sousedů, Marianna zase podrobně popisovala, jak se opravuje hlavní město zničené německými bombami.

Na podzim Mariannina zaměstnavatelka znovu otěhotněla. V domě nastala radostná atmosféra čekání na zázrak. Marianna se

těšila spolu s obyvateli domu. Cítila se jako součást rodiny a také ji za součást všichni považovali.

Jednou v noci ji probudil bolestný křik. Paní se udělalo špatně a museli poslat pro doktora. Ve vteřině dorazil. Byl nejlepším odborníkem na gynekologii a porodnictví široko daleko, a vlastnil tudíž automobil. Marianna mu otevřela, ale neměla odvahu pohlédnout mu do tváře. Viděla pouze lakýrky, jak se lesknou ve světle poličních lamp. Nakonec sebrala odvahu a rozechvěle se podívala na doktora.

„Dobrý večer,“ pozdravil zdvořile doktor.

Marianna se lehce uklonila. Bála se mu odpovědět, a tak jenom vyděšeně sklonila hlavu.

„Kdepak máš paní?“ zeptal se doktor opatrně, aby jí dodal odvahy. „Je s ní všechno v pořádku? Přijel jsem nejrychleji, jak jsem mohl.“

„Paní má bolesti,“ vykoktala dívka a spustila hlavu ještě níž.

„Máš krásné fialkové oči, neschovávej je,“ řekl muž.

Ruměncem jí polil tvář. Byla příliš nesmělá, aby odpověděla. Doktor se srdečně zasmál a odešel nahoru za pacientkou.

Krásné fialkové oči, krásné fialkové oči, opakovala si Marianna v duchu. Něco takového jí ještě nikdy nikdo neřekl. Byla to ta nejkrásnější slova, jaká kdy slyšela. Doufala, že doktor přijde ještě mnohokrát. Paní domu samozřejmě přála všechno dobré, jak jinak by se ale mohla setkat s tím elegantním doktorem?

K její radosti se prohlídky konaly čím dál častěji. Doktor k nim chodil skoro každý den. Pohlížel na ni se sympatiemi a říkal jí nevinné komplimenty. Občas jí přinesl malý dárek. Stačilo, aby zaslechla jeho hlas, a srdce jí tlouklo jako o závod.

M O T Ý L

Marianna psala matce čím dál méně. Připadalo jí, že její city k doktorovi by nebyly dobré téma, a na nic jiného myslet nedokázala.

KAPITOLA 3

LIPOWO. ÚTERÝ 15. LEDNA 2013 ODPOLEDNE

Weronika Nowakowská se rozhodla, že začne hospodářství uklízet od přízemí. Zanedlouho se bude muset vrhnout do přípravy boxu ve staré stáji za domem. Za pár dní totiž měli přivést Lancelota, jejího milovaného koně. Byla to trochu děsivá představa, když si uvědomila, že ještě není nic hotové. Když se domlouvala s přepravcem, myslela si, že práce půjdou daleko rychleji. Ukázalo se však, že rekonstrukce, úklid a smutek po ukončeném manželství není procházka růžovým sadem. Na jednoho člověka je to víc než dost, přiznala si v duchu. Box pro koně tudíž nebyl hotový a padok jakbysmet. Už se stmívalo, a tak se rozhodla, že se do toho pustí zítra hned zrána. Potmě stejně nic nezmůže. V dále slyšela sirénu, jako by kolem projížděla sanitka, ale všechno brzy utichlo. Třeba se jí to jenom zdálo. Zatím se tedy bude soustředit na dům.

V přízemí se nacházela velká kuchyně spojená s prostornou jídelnou, velká hala s prosklenými dveřmi, pracovna a koupelna. Prakticky všechno by mělo projít generální opravou. Stará podlaha skřípala pod tíhou let. Na některých místech se desky uvolnily, jinde se loupal lak, který kdysi pokrýval celou luxusní podlahu. V kuchyni naštěstí někdo nainstaloval vymořičky moderní techniky, tedy ledničku a sporák, ale ostatní přístroje si žádaly ještě mnoho péče. Jí-

delna vyhlížela s krásným starým stolem a kredencí o něco lépe. Weronika na ni byla pyšná. Až bude mít trochu víc času a méně problémů v hlavě, postará se o renovaci tohoto nádherného nábytku. Vždycky o tom snila.

Broukala si oblíbené písničky a úklid jí šel hezky od ruky. V mžiku se vypořádala s kuchyní, jídelnou a halou a pak přišla na řadu pracovna. Okna místnosti vedla na západ, takže když bylo hezky, stěny zářily zlatými barvami usínajícího slunce. Starý nábytek někdo přikryl prostěradly, aby jej ochránil před prachem. Postupně je sundávala a pod plachtami se objevovaly skutečné poklady. Krásné, zdobené staré kusy, sen každého sběratele. Většina, stejně jako nábytek v jídelně, bohužel vyžadovala kus práce, aby se jim vrátil někdejší lesk. Všechno má svůj čas, řekla si. Weronika skoro litovala, že tu s ní není Mariusz. Chtěla by se mu pochlubit, jaký to byl obchod. Zajímalo by ji, jestli by se jí teď smál, nebo ne.

Uvnitř pracovny stál staromódní pracovní stůl s množstvím menších i větších zásuvek. Weronika všechny postupně otevřela a doufala, že zase najde nějaký poklad. Zklamaná nebyla, našla pár zajímavých drobností a starý notes. Dotkla se jemných semišových desek a opatrně nahlédla dovnitř. Vypadalo to jako staromódní památník. Zápisky pocházely dokonce z roku 1914. Opravdový klenot, jásala Weronika. Kolik krásy se v takovém domě dá najít.

„Weronice na památku věnuje Adela. Červen tisíc devět set čtrnáct,“ přečetla nahlas. „Iгоре! To je náhoda, ten památník patřil nějaké Weronice!“

Pes překvapeně zvedl hlavu a chvíli si ji prohlížel. Vypadal, že ho to ani v nejmenším nevzrušuje.

„To je nádhera!“ pokračovala Weronika. Většina zápisků byla vyvedena pečlivým kaligrafickým písmem, které by už dneska nikdo nedokázal napodobit. Ruce mladých umělkyň kolem nich kreslily květiny a ozdobné vzory.

Náhle se ozval zvuk telefonu, který přerušil Weroničin jásot. Náhlý návrat do současnosti jí trochu otrásl. Schovala památník do zásuvky a vyběhla z pracovny. Nemohla si vzpomenout, kde mobil nechala, a ještě ke všemu přestal zvonit. Asi se zapnula hlasová schránka. Weronika s chtěla tuto službu odhlásit, protože jí bylo poslouchání nahraných vzkazů proti srsti. Bylo v tom něco iracionálního, ale nedokázala si pomoci.

Po delší chvíli horečnatého hledání konečně telefon našla pod prostěradly, která po sundání z nábytku hodila na podlahu v hale.

„Igre?! V tom máš prsty ty!“ podívala se na psa výhrůžně a něžně ho drbala za uchem. Potěšeně funěl, lichotila mu Weroničina pozornost. „No dobrá. Podíváme se, kdo nám volal.“

Chvíli stála s telefonem v ruce, bála se, že se jí pokoušel dovolat Mariusz. Přestože se ráno rozhodla, že musí žít dál, necítila se připravená uslyšet hlas bývalého manžela. Jako by telefon v její rozehvělé dlani vážil několik tun. Nakonec se však přemohla a pohlédla na displej. „Máte nový vzkaz v hlasové schránce,“ přečetla. Vzdychla a vyťukala uvedené číslo. Ozval se sousedčin sladký hlas.

„Ahoj, zlatíčko! Tady je Blanka, Blanka Kojarská! Žena Seniora Kojarského! Doufám, žes nezapomněla na dnešní večeři.“

Weronika obrátila oči v sloup. Blondýnino štěbetání nebylo ani o fous snesitelnější. Když ji dnes Blanka na procházce zvala, myslela si, že to bylo jenom ze zdvořilosti, ovšem ukázalo se, že paní Kojarská byla skálopevně rozhodnutá svoji sousedku pohostit.

„Skočím k tobě kolem šesté, abys nemusela chodit přes les sama!“ pokračovala Blanka. „Nebudeme přeci jezdit autem, když je tak krásná zima! Tak v šest u tebe! Papa!“

Weronika se podívala na hodinky. Vyděsilo ji, že už je pět. Zimní soumrak mezitím zakryl výhled z okna. Zbývala hodina, aby se připravila. Podívala se na sebe do zrcadla v hale. Vlasy pokryté vrstvou šedého prachu jí na vršku hlavy tvořily jakési hnízdo. Stáhla si gumičku, rudé lokny jí obklopily tvář. Nebylo to tak hrozné, horší ale co s oblečením. Na sobě měla pracovní šaty, které se naprosto nehodily na žádnou návštěvu, natož na návštěvu tak bohatých lidí jako byli Kojarští. Byla přesvědčená, že si paní domu oblékne šaty od Chanel nebo něco podobně drahého.

Odběhla do koupelny v patře a přeskakovala přitom nebezpečné rozvrzané schody. Igor ji zvesela následoval. Myslel si, že se schyluje k nějaké zábavě, a tak radostně zaštěkal. V rohu našel zapomenutou jednu svou hračku, začal s ní dovádět a snažil se do toho zapojit i Weroniku. Ta ho ignorovala a skočila pod sprchu. Voda byla nepříjemně studená. Další věc, co musí udělat. Weronika se třásla, když se utírala ručníkem. Fénovala si vlasy a přitom se pokoušela namalovat.

„Není to ideální, ale není to ani žádný průšvih,“ stvrdila.

Vyšla z koupelny a podívala se znovu na hodinky. Do Blančina příchodu zbývalo patnáct minut. Mariusz by to okomentoval náležitě posměšným tónem. Dozajista by řekl něco jako: „Máš zpoždění, ještě se musíš obléct.“ Weronika pokrčila rameny.

Tisíckrát si slibovala, že bude mít vždycky připravené oblečení na každou příležitost, a oblékání jí tak zabere nanejvýš minutu. Nikdy se jí to ale nepodařilo. A teď to bylo o to horší, že všechny části její garderoby pořád vězely v kufrech a krabicích z Varšavy. Otevřela

první zkraje a doufala, že tam bude přesně to, co potřebuje. Před očima se jí objevil černý svetr a džíny smotané do ruličky. Málo formální, řekla si. Na druhé straně, je zima a tohle přece nebude žádná slavnostní návštěva. Začala vyndávat oblečení a rozkládat je na posteli. Na samém dně ležely krátké černé šaty, které používala jenom při zvláštních příležitostech.

„Pokud si je obléknu, řeknou si, že jsem příliš vymóděná,“ řekla Weronika psovi. V poslední době spolu často mluvili. „Krom toho to v nich přes les nedojdu. Navíc v noci.“

Zaslechla, že někdo ťuká na dveře. Popadla svetr a kalhoty. První volba nejlepší volba, řekla si. Oblékala se a zároveň sbíhala schody, na posledním schodu ale zakopla a spadla na kolena. Projela jí ostrá bolest, hrozivě vykřikla.

„Co se stalo?“ uslyšela zpoza dveří. „Weroniko!!! Tady je Blanka. Není ti nic?“

„Ne, ne. V pořádku. Jenom jsem zakopla.“ Dveře zlověstně zaskřípaly, když je otevírala. Bude je muset naolejovat. Další věc, na kterou nesmí zapomenout. „Pojď dál!“

Blanka Kojarská na sobě měla pořád svoji růžovou lyžařskou kombinézu. Kriticky se na sebe podívala.

„Omlouvám se za to, jak vypadám, to víš, v lese...“

Zněla koketně. Weronika chvílku přemýšlela, jestli ji Blanka náhodou neuhání podobně jako Juniora Kojarského, ale rychle myšlenku zase zapudila. Evidentně to byl její přirozený tón.

„Převléknu se, jakmile budeme na místě,“ slíbila Blanka.

„Hlídej dům, Igore,“ přikázala psovi Weronika a zavřela dveře. Pes vypadal zklamaně, že zůstává sám, ale Weronika si nebyla jistá, jak by ho Kojarští na večeri přijali.

Vyrazily sněhem k lesu. Všude kolem panovala neproniknutelná tma, kterou prostupovalo pouze bledé světlo měsíce odrážející se od sněhu. Každý zvuk byl tmou a tichem jakoby znásobený. Děsivé.

„Nebojíš se sama v noci v lese?“ zeptala se Weronika své přítelkyně.

„Ale kdepak. Není přece čeho se bát. Maximálně tu potkáme srnku nebo zajíce,“ zasmála se Blanka. „Nic nám nehrozí. Každý večer se procházím aspoň půl hodiny. Pomáhá mi to usnout. Taky to zkus, jestli špatně spíš. Podle mě je to ideální, a to mi věř, vyzkoušela jsem už všechny metody.“

Tady v lese se tón Kojarské změnil. Na tmavé stezce se objevila ta druhá Blanka. Weronika nemohla uvěřit tomu, jak rychle k těm proměňám dochází. S něčím podobným se setkávala pouze ve své ordinaci.

„V poslední době jsem hodně ve stresu,“ pokračovala Blanka a rázovala kupředu. Sníh jí skřípal pod botami. „Bohužel.“

Ztišila hlas, jako by mluvila sama pro sebe. Weronika musela přidat, aby ji slyšela.

„Jedno je jisté, žena by neměla nikdy nikomu věřit, a mužům už vůbec ne,“ uzavřela Blanka a prudce se otočila.

Weronika se zastavila, ten náhlý pohyb ji vystrašil. V dálce mezi stromy se ozvalo houkání osamělé sovy. Měsíc na chvíli zmizel za mraky, bylo tedy úplně černo. Tma by se skoro dala krájet.

„Přesně tak, zlatíčko,“ řekla Blanka a dívala se Weronice přímo do očí. „Každý může věřit pouze sobě.“

Široký, sladký úsměv na tváři jí silně kontrastoval se slovy a tónem hlasu. Weronika přemýšlela, jestli Blanka nemá nějaké psychické problémy. Přeběhl jí mráz po zádech. Byly samy uprostřed lesa

a Blanka na ni hleděla tak zvláště. Nebyl to příjemný pocit. Kdybych volala o pomoc, nikdo by mě určitě neslyšel, napadlo Weroniku. Znovu jí přeběhl mráz po zádech, nevěděla, jestli je to zimou nebo z neklidu. Po chvíli se však Blanka zase uklidnila.

Zvolna vyrazily dál.

„Máš ráda dopisy?“ zeptala se Kojarská bez jakékoli souvislosti.

„Nevím,“ odpověděla Weronika, kterou ta změna tématu trochu vyvedla z míry. „V poslední době jsem asi žádný nedostala. Teď spíš všichni píšou maily.“

„Já jich dostávám docela dost.“

Přešly Palouk čarodějnic. Konečně se objevil měsíc mezi holými větvemi a trochu rozjasnil šero. O kousek dál něco zlověštěně zašustilo. Weronika se zatřásla. Noční procházka jí nebyla zrovna po chuti, naštěstí se už ale blížily k okraji lesa, mezi stromy bylo vidět světla rezidence Seniora Kojarského.

„Ničeho se neboj. V lese můžeš potkat tak maximálně srnku,“ chlácholila ji znovu Blanka, jako by odhadla, co se Weronice honí hlavou.

Její dech se na mrazu měnil v obláčky páry.

Aspirant Janusz Rosół krájel mrkev na pravidelné kostičky. Sledoval práci vlastních rukou, jako by stál opodál a vůbec nebyl ve vlastním těle. Snažil se utřídit rozlitané myšlenky. Moc mu to ale nešlo, protože plaché myšlenky vždycky utíkají opačným směrem, než je potřeba.

Fakt číslo jedna. Někdo zřejmě přejel jeptišku a pak utekl z místa činu. Paweł Kamiński kysele nadhodil, že nějaký smrkáč mohl zpanikařit za volantem. Určitě se dostal do smyku na zasnežené lesní cestě a jeptišku srazil. Vyděsil se a vzal nohy na ramena. Janusz si byl

jistý, že se kolega významně díval právě na něj. Rosoł zrudl, když si to uvědomil.

Fakt číslo dvě. Rosołův syn si skutečně během posledních prázdnin „vypůjčil“ auto a srazil turistku. Rozhodně se nedalo vyvrátit, že řídil v opilosti, ale Janusz Rosoł nemohl uvěřit, že by jeho dítě zavinilo smrt jeptišky. Tentokrát ne.

Celé odpoledne pracovali všichni policisté na sto procent. Daniel Podgórski asi chtěl na lidi z Brodnice udělat dojem. K překvapení všech, a to včetně zainteresovaných, pověřil prokurátor Czarnecki dopadením viníka nehody policisty z Lipowa. Daniel se konečně dočkal toho, po čem toužil, napadlo Rosoła, když dokončoval krájení zeleniny. V jejich ospalé vesničce se něco dělo a Januszovi se to ani za mák nelíbilo. Stačily mu vlastní problémy.

„Co vaříš?“

Skoro osmnáctiletý syn Janusze Rosoła strčil hlavu do teplé kuchyně plné páry. Měl velké modré oči. Úplně jako Božena. Bartá byl matce tak podobný, že se Rosołovi na chvíli až zatajil dech při vzpomínce na zemřelou ženu. Když byla s nimi... všechno vypadalo jinak, jak doma, tak v práci. Ztěžka vydechl, aby uklidnil bušení posmutnělého srdce.

„Myslel jsem, že se dnes navečeříme všichni společně.“ Policista ukázal na bublající polévku a nervózně si uhladil knír. „Ty, já a Ewa. Dlouho jsme nedělali nic společně. To by bylo fajn, ne? Jako dřív. Co ty na to?“

Bartá popadl lžici a nabral trochu polévky přímo z hrnce. Ochutnal a trochu se zašklebil.

„Ani nápad, Januszi,“ pohodil hlavou, aby si s mladistvou nonšalancí upravil ofinu, která mu padala do očí. Rosoł mu v hloubi duše záviděl. „Padám ven. Chceme někam s kámošema.“

„Bartási, tolikrát jsem ti říkal, že mi nemáš říkat jménem,“ napomenul ho potichu Janusz Rosól. „Ať se ti to líbí, nebo ne, jsem pořád tvůj otec.“

Vypadalo to, že polévka nedopadla tak, jak plánoval. Vzal lžici, kterou odložil syn, a sám ochutnal. Byl zklamáný. Znovu se mu zastesklo po zemřelé ženě. Vařila skvělý vývar.

„Pche, jasně.“ Syn popadl jednu z láhví coca-coly, které stály na kuchyňské lince. „Nic silnějšího není? Co je tohle za barák? Měls koupit pivo.“

„Jsi ještě mladý, abys pil.“ I Janusz si uvědomil, že to vyznělo příliš slabě.

„A to říká kdo?“ zachechtal se Bartás pohrdavě a napil se koly přímo z láhve. „Sám piješ jak duha, Januszi, co?“

Než Janusz stačil odpovédět, do kuchyně vešla Ewa. Jeho dceři bylo patnáct, vypadala ale na víc. Asi kvůli tomu oblečení. Kdyby Božena viděla, jak krátké sukně nosí, asi by ji trefilo, napadlo Rosóla. Cítil se provinile, že to dopustil. Na druhé straně neměl jinou možnost. Ve skutečnosti ho žádné z dětí už dávno neposlouchalo.

„Slyšelas, co řekl?“ Bartás se smál na celé kolo, až mu zaskočilo. „To je sranda. Já valím.“

„Dej mi kolu.“ Dívka ignorovala bratrův komentář.

Napila se z láhve a potom z kapsy vytáhla zrcátko. To, co viděla, se jí asi nelíbilo, protože tiše zaklela a sáhla do kabelky pro kosmetiku. Zkušenými pohyby začala upravovat silnou vrstvu make-upu. Rosól nevěděl, jestli jí to má zakázat, nebo ne. Může se patnáctiletá dívka malovat, nebo ne? Cítil, že mu tenhle problém přerůstá přes hlavu. Božena se nemalovala skoro nikdy. Ani na svatbě. Bude si o tom muset s někým promluvit. Třeba s mladým Markem Zarębou.

I když jeho dceři Andželice bylo teprve deset let, tak co o tom může vědět. Rosól si najednou připadal ve vlastní kuchyni naprosto bezbranný.

„Jdu na rande,“ oznámila Ewa, když dokončila precizní operaci malování úst.

„Zase s tím grázlem z Brodnice?“

„Pro tvou informaci, teď chodím s někým jiným.“ Zašklebila se na bratra: „Je starší než ty a ví, jak to chodí. Jsem ra-fi-no-va-ná žena, nescházím se jen tak s někým, komu jde jenom o to jedno a přitom ani nemá páru, jak na to.“

„Rafinovaná žena? Vždyť všem v celém Lipowu je jasný, co jsi zač,“ chechtal se dál Barťas. V hlase mu zaznívala určitá krutost. „Kurva jsi, nic jiného. Obyčejná kurva,“ hrál si s tím slovem chvíli, převaloval jej v ústech jako žvýkačku. Janusz Rosól měl chuť si zakrýt uši. „Všichni vědí, s kým pícháš. To není žádný tajemství.“

„Barťasi, nemluv takhle se svojí sestrou! Taková slova bys vůbec neměl říkat!“

Rosól si připadal jako hlupák, když hrozil synovi velkou naběračkou. Syn na něj shlédł shora, svého otce dávno přerostl. V Bartově pohledu se objevila hrozba. Janusz už vlastního syna nepoznával. Nebyl to jeho malý sladký chlapeček.

„Já padám. Beru si auto,“ prohodil na odchodu a zacinkal klíčky od jejich starého opelu.

Rosól znovu horečnatě přemýšlel. Nebylo to náhodou jejich auto, které dnes ráno přejelo jeptišku? Měl by se na něj napřed podíval. Pokud ženu opravdu srazil Barťas, Janusz doufal, že jeho syn aspoň dobře setřel stopy. Aspoň to. Nepřežil by, kdyby ho zatkli.

„Počkej! Zakazuju ti to!“ křikl za svým synem pro jistotu.

Uvědomoval si, že to není nejlepší taktika, ale nevěděl, co víc mohl udělat. Syn zmizel za dveřmi a nic nedbal jeho výkřiků. Ewa se na otce podívala s politováním.

„Vůbec mě nečekej... jdu za svým klukem. Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděl šeptem Janusz Rosół.

Kolem nastalo ticho a prázdno, jaké po sobě můžou nechat pouze dvě dospívající děti. Pohlédl na fotografii nad jídelním stolem. Byla na nich celá jejich rodina, když ještě byla Božena naživu. Vznikla asi před deseti lety. Barťovi bylo osm let. Hrdě hleděl do objektivu – vstřelil rozhodující gól v meziškolním utkání. Hráli asi s nějakou ze škol v Brodnici. Janusz si nepamatoval se kterou. Stáli vedle sebe, obejmutí, jako otec a syn. Rosół se nemohl nabažit pocitu, že jeho syn je tak schopný hráč. Třeba se jednou dostane do polské reprezentace a povede ji k úspěchu. Rozhlížel se po hřišti, jestli všichni vidí, že jeho dítě dalo krásný gól. Vedle nich seděla na dřevěné lavičce Božena s pětiletou Ewou na klíně. Dívka měla na hlavě plastovou korunu. Byla to jejich malá princezna. O rok později už žena nebyla mezi živými a on zůstal se dvěma dětmi a prací sám. Odmítl vedení komisařství, přestože mu tohle místo nabízel už několikrát. Měl by toho na krku moc. Připadal si osamělý, cítil, že si na něho ukazují prstem, když se mu jeho syn čím dál vzdaloval a dcera se měnila na místní bohyni sexu.

V návalu ochromujícího hněvu Janusz strhl fotografii ze zdi a vši silou jí mrštil o zem. Sklo rámečku se rozsypano na drobné, ostré kousky. A protože pořád necítil úlevu, shodil vařící polévku na podlahu posetou skleněnými střepy. Vřelá tekutina se rozprskla všude kolem a opařila mu nohy. Ani to nepomohlo. Kuchyně se pomalu měnila v hotovou spoušť, on stál uprostřed a hořce vzlykal.

Tu jeptišku nejspíš přejelo nějaké děcko, napadlo ho znovu. A pokud ano, tak jeho syn a dcera určitě vědí, kdo to byl. Janusz se bál pomyslet na nejhorší.

Róza Kojarská se na sebe podívala kritickým pohledem. Několikrát se otočila. Chtěla vidět svoje tělo z různých úhlů. To, co ve zdobeném zrcadle viděla, ji smrtelně urazilo.

Copak přibrala?

Zachvěla se. Ještě několik letmých pohledů do zrcadla. Z jedné, z druhé strany. Zepředu, zezadu, zepředu a ještě z boku. V návalu paniky zavřela oči. Opatrně se rukou dotkla břicha. Ruka jen nelibě snášela její povely, nechtěla cítit mohutné faldy tuku, které tam dozajista byly. Nakonec se odvážila položit na tělo celou dlaň. Kůže jí připadala suchá, drsná a mrtvá. Otevřela oči a znovu se podívala na svůj odraz.

Rozhodně byla tlustá.

Róza zpočátku plánovala, že si dneska na té nechtěné večeři, na kterou byla pozvána jejich sousedka, trochu povyrazí, dá si salát a možná i kousek kuřete. To, co spatřila v zrcadle, však způsobilo, že musela změnit plány. Rozhodla se, že dnes večer nepozře ani sousto. Sice nic nejedla už poslední dva dny, nebo možná déle, a tělo se tomu už začínalo trochu vzpouzet, ale s takovými věcmi si vždycky věděla rady.

A poradí si i tentokrát.

Róza Kojarská věděla, že to, co jedla, bylo spolu s neustále se zmenšující tělesnou hmotou to jediné, co měla dokonale pod palcem. Ona a nikdo jiný. Ona jediná. A především na to neměla žádný vliv Blanka. Alespoň v tomhle rozhodovala Róza. Alespoň v tomhle byla na své tchyni nezávislá.

Tchyni, zasmála se Róza v duchu. Blanka byla sice manželkou Seniora Kojarského, a tak jí svým způsobem honosný titul tchyně patřil, jinak ale byly ve stejném věku. K smíchu, opravdu.

Uslyšela, že někdo bere za kliku. Zbytečně, vždycky se zamykala. Strážila svoje soukromí jako oko v hlavě.

„Rózo, jsi hotová?“ Hlas Juniora Kojarského zněl lhostejně jako vždycky. Alespoň v souvislosti s ní. „Slušelo by se, abychom dolů odešli společně. Jsme nakonec svoji. Zanedlouho by měla přijít ta slavná Weronika.“

„Chvilíčku,“ odvětila Róza.

Junior Kojarski něco zamumlal. Rozhodně nebyl spokojený, že musí na manželku čekat. Róza chtěla přes to všechno vypadat k světu. Předě všemi. Nemohla být přece horší než Blanka. Nedovolí, aby vyhrála.

Oblékla si dlouhé černé šaty. Dekolt byl ozdoben mistrovskými krajkami. Podívala se na sebe ještě jednou. Takový vzhled byl přijatelný. Vydatně se postríkala parfémem a započala rituál otevírání dveří. Oba zámky byly totiž zamčené na dva západy.

Junior stál na chodbě a tvářil se nespokojeně.

„Proč ti to tak trvalo?“

Ani se nenamáhalo mu odpovídat.

„Košťa je ve svém pokoji?“ ujistil se manžel. „Nechci, aby nás rušil. Na večeri pro zvané, i takové jako tahle, není místo pro děti.“

„Měl bys se synem trávit víc času,“ prohodila Róza podrážděně.

„Otec se mnou taky netrávil mnoho času, a podívej se na mě teď,“ oznámil jí Junior Kojarski povýšeně. Nesnášel, když komentovala jeho výchovné metody, respektive jejich absenci. „Košťa si beze mě taky poradí.“

Mladší aspirant Daniel Podgórski seděl na pohovce před televizí a přemýšlel co teď. Byl šéfem komisařství a cítil, že iniciativa ohledně nehody ubohé řeholnice by měla vyjít od něj. Od její smrti uplynulo sotva půl dne. Nemohl tomu uvěřit. Měl pocit, že už uběhla celá věčnost.

Soudní lékař mu měl zavolat, jakmile dokončí pitvu. Policisté z Lipowa zatím neměli nic než fotografii jeptiščiny tváře. Tváře, která jakýmsi záhadným způsobem zůstala neporušená, přestože zbytek těla byl ve velmi špatném stavu.

Daniel sebral fotografii a chvíli ji obracel v rukou. Nakonec vstal a nalil si sklenici vody z kohoutku. Hltavě vypil několik obrovských doušků. Od té doby, co našli tělo, měl neustále sucho v puse. Cítil tlak, pro který ale zatím nebyl důvod. Dokonce mu připadalo, že silniční nehoda, při které zemřela jeptiška, na nikoho neudělala žádný dojem. Daniela napadlo, že právě z toho důvodu případ přidělili právě jim. Nemělo valného smyslu si nalhávat, že je někdo na prokuratuře považuje za schopné detektivy. Každopádně tuhle šanci nehodlal promrhat. Museli se vrhnout do práce a dokázat, že si bez pomoci kolegů z Brodnice budou vědět rady. Hned na zítřek svolal poradou, aby jim to šlapalo.

Daniel se zase posadil na pohovku a znovu si prohlédl fotografii oběti. Jeptiška měla napůl přivřené oči. Vypadala trochu, jako by spala, ale zároveň se ho při pohledu na ni zmocňoval nepříjemný pocit, že je něco v nepořádku. Ještě chvíli si hrál s fotografií. Cítil, že sedět se založenýma rukama až do rána nevydrží. Musel něco podniknout.

Nenapadlo ho nic lepšího než zapnout počítač. Už nějakou dobu fungovala stránka nase-lipowo.blog.onet.pl, na které někdo, nejspíš

z místních, popisoval novinky, které se ve vesnici udály. A světe div se, nikdo nevěděl, kdo internetový blog vede. Tohle tajemství zřejmě dodávalo portálu drben určité kouzlo. Sám Daniel se už před nějakou dobou ze zvědavosti podíval na IP adresu počítače, ze kterého příspěvky přicházely. Adresa domu, pod kterou IP spadalo, ho trochu zaskočila. Podgórski si nebyl jistý, který obyvatel přesně za blogem stojí, ale kvůli stylu internetové stránky měl určité podezření. Nehodlal jej však nikomu prozradit, nechtěl obyvatelům Lipowa zkazit zábavu. Spekulace na téma záhadného blogera přímo milovali.

Daniel napsal adresu do řádku prohlížeče. Byl zvědavý, jestli se už na blogu objevily informace ohledně jeptiščiny smrti. Autor webu byl zpravidla neobyčejně rychlý. Všechny události ze života jejich malého společenství, které stály za zmínku, se na blogu objevovaly v podstatě ihned.

Stránka se pomalu načítala. Daniel si asi bude muset přece jen pořídit nový počítač. Začal nervózně chroupat slané oříšky, které uchovával pro všechny případy v zásuvce stolu. Nepomohlo to, a tak zapnul magneták. Zvuky hudby se rytmicky rozezněly z reproduktorů.

Dying swans, twisted wings, beauty not needed here.

Lost my love, lost my life, in this garden of fear.

I have seen many things, in a lifetime alone.

Mother love is no more, bring this savage back home.

Iron Maiden, jeho oblíbená kapela. Usmál se, když si vzpomněl, jak jako dlouhomasý dospívající provokatér objížděl koncerty. Až do

smrti svého otce. Táta se nikdy nedozvěděl, že se syn nechal ostříhat a oblékl uniformu. Zajímalo by ho, co by na to řekl.

Konečně se stránka načetla a Danielovi Podgóorskému se před očima zjevila fotografie jeptišky. Byla docela podobná fotografii, která ležela před ním na stole. Autor jako vždycky svoje čtenáře nezklamal. Fotografie možná nebyla nejlepší kvality, dozajista ale uspokojila i ty nejnáročnější vyhledávače senzací. Daniel odhadoval, že blogger snímek pořídil mobilním telefonem. A přestože měla slabé rozlišení, snadno si šlo všimnout většiny detailů.

Daniel chvíli přemýšlel, jestli by se neměl soustředit na výslech domnělého autora lipowského blogu přednostně. Nakonec se rozhodl, že až přijde čas, vyslechne jej podle stejného postupu jako ostatní. Zatím to vypadalo, že blogger ví tolik, co oni sami, a pouze podává zprávu o nové události.

Daniel sjel kurzorem dolů. Pod fotografií byl velký nápis: „Boží trest“. Písmem červeným stejně jako krev oběti. Působilo to neobyčejně nepříjemně. Mimoto, a možná právě proto, si byl Podgóorski jistý, že obyvatelé Lipowa koukají na fotografii v pohodlí svého domova a s ruměncem ve tváři. Hry a krev. To působilo na všechny lidi. A v jejich vesnici tomu nebylo jinak.

Fotografie se tedy dostala na internet, řekl si Daniel Podgóorski. Nevěděl, jestli je to dobře, nebo špatně. Možná to na vyšetřování nebude mít žádný vliv. Dojedl oříšky a vypnul počítač. Chvíli soustředěně poslouchal hudbu. Jako by perfektní muzika pronikala přímo do jeho srdce a naplňovala jej příjemným chvěním.

Nakonec magnetofon vypnul a opatrně vytáhl kazetu. Pátrání na internetu nestačilo, musí udělat ještě něco, aby se nezbláznil z toho, co přinese zítřejší den. Rozhodl se, že začne pátrat od toho

nejsamozřejmějšího. Začne u církve. Mrtvá byla ostatně jeptiška. Třeba mířila na zdejší farnost, když ji zastihla smrt. V této situaci bylo nejlepší přinést fotografii otci Józkovi a přímo se ho zeptat, jestli ji nezná. Daniel se v duchu pokáral, že ho to nenapadlo dřív. Podíval se na hodinky, bylo skoro sedm. Na návštěvu to není tak pozdě. Byl přece strážcem práva ve službě.

Zachvěl se, když vyšel ven na mráz. Asi se ještě ochladilo. Připadalo mu, že by mrazivý vzduch mohl zranit plíce nebo popálit nezakrytou kůži ve tváři. Pečlivě zamkl dveře svého bytu v suterénu matčina domu. Podíval se nahoru, u ní se svítilo. Maria se určitě dívala na oblíbený seriál. Nebo třeba vařila. Rozhodl se, že se vypaří, neměl chuť nikomu nic vysvětlovat.

Když za sebou zavíral branku, usoudil, že by bylo mnohem profesionálnější, kdyby přišel s některým z kolegů. Nejbliž bydlel mladý Marek Zaręba, Daniel ho ale už dneska nechtěl rušit. Koneckonců to jeho žena objevila tělo. Kadeřnice určitě potřebovala manželovu podporu. O kousek dál bydlel nejstarší z policistů, Janusz Rosół. Kolega ale říkal, že na dnešek plánuje rodinnou večeři, a tak se Daniel rozhodl, že dá pokoj i jemu.

Vzdychl. Zůstal pouze Paweł Kamiński. Nebylo to ideální řešení, ovšem on jediný přicházel v úvahu. Paweł měl alespoň dobré vztahy s otcem Józkem. Vždycky se chlubil, že je příkladný farník. Alespoň na první pohled. Daniel věděl, že se v jejich vesnici někdy víc dbá na první pohled než na to, co je pravda.

Neklidně chodím po pokoji. Cítím, že se blíží záchvat, trávení zlobí, přestože pečlivě dodržuji dietu. Ne všechno šlo podle plánu, což nesnáším. Nesnáším.

Nesnáším, když se něco nedaří. To opravdu nesnáším.

Plán je klíčový element úspěchu celé záležitosti. To opakuji neustále. Všechno je jasné. Proto se můj žaludek vzpouzí.

Plán, plán, plán.

Otevírám ledničku a všechny věci skládám od nejmenší po největší. Pak pořadí otočím. Nikdo nezná můj systém, ani nejbližší lidé. Naplňuje mě pýcha. Dívám se na uspořádané produkty, pomalu se uklidňuji a žaludek spolu se mnou. Nacházím klid v nejjednodušších činnostech.

Snažím se vybavit si všechny rozhovory z předchozích měsíců a let, ale v hlavě mám jako vymetené. Nakonec se rozhoduji, že to nejlepší, co mohu udělat, je pokračovat v tom, co bylo tak pečlivě naplánováno. Vím, že nesmím sejít ze smlouvené cesty.

A já z ní nesejdu. Dočkám se konce a udělám to, co se mělo udělat už dávno.

Možná si díky tomu konečně zasloužím uznání.

Srdce mi znovu začalo bušit, zuby se mi bolestivě zataly. Stejně jako v dětství. Patřil mi trest. Pokaždé. Ale tentokrát nezklamou.

Plán, plán, plán.

V koupelně pouštím horkou vodu. Pálí mě do rukou, ale chci mít jistotu, že budou čisté. Pamatuji si každé slovo na toto téma. Pod nehtem levého palce vidím špínu. Naplňuje mě vztek smíšený se strachem. Mohla by to být krev!

Beru do ruky mýdlo a vší silou si drhnu prsty. Pokud si je dobře umyji, zasloužím si ocenění. Prohlédnu si fotografie. Tohle potřebuji. To mě konečně uklidní a umožní mi se soustředit na můj cíl.

Plán, plán, plán.

Dům Kamińských byl sice malý, zato dobře udržovaný. V létě Pawłova manželka sázela na zahrádce květiny, které oživovaly okolí pestrostí barev. Mladší aspirant Daniel Podgórski se domníval, že si tak chtěla zpestřit i svůj monotónní život paní domu.

Policista zazvonil u dveří. Zevnitř se ozvalo výskání kopy dětí. Kamiński jich měl dokonce pět. Po chvilce se na prahu objevila kolegova manželka. Její smutná tvář vyhlížela zasmušile a částečně se ztrácela za mastnými prameny řídkých vlasů. Byla shrbená, jako by na ní spočívala tíha celého světa.

„Ach, ahoj Danieli,“ pokoušela se o veselou konverzaci. Strojená radost pouze prohlubovala znepokojivý obraz celku. „Půjdeš dál? Máme bramborové placky.“

„Ne, děkuji, Grażynko.“

Daniel odmítl, přestože to byla lákavá nabídka, po rychlé procházce v mrazu zvlášť. Žena vypadala trochu zklamaně. Ucítil mírné výčitky svědomí. Možná ji neměl odmítat.

„Přišel jsem za Pawłem,“ vysvětlil honem, aby zakryl svoje rozpaky. „Chtěl bych, aby mi asistoval u výslechu.“

Grażyna Kamińská se na Podgórského překvapeně podívala.

„Kvůli té jeptišce, kterou dneska porazili,“ vysvětlil Daniel stručně. Byl si jistý, že o nehodě věděla všechno.

„Paweł tady není,“ řekla Grażyna suše.

Teď se na ni zase Daniel podíval překvapeně. Když si mimoděk upravovala pramen vlasů, připadalo mu, že má na čele pořádnou modřinu.

„Odešel,“ dodala Grażyna, jako by to všechno vysvětlovalo.

„Říkal, kdy se vrátí?“

„Nemám na něj čekat.“

Tón jejího hlasu svědčil o naprostém odevzdání. Daniel Podgórski nevěděl, co má odpovědět, a tak zabručel pár nemotorných slov místo omluvy a vyrazil dál přes ztemnělou vesnici. Cítil na zádech Grażynin pohled, ale dělal, co mohl, aby se neotočil.

Napadlo ho, že by si měl s Pawłem promluvit o situaci u něj doma. Pak ale usoudil, že to není nejlepší nápad. Neměl by do toho strkat nos. Grażyny mu ale bylo líto. Pawłova manželka byla kdysi velká kráska. Půl vesnice se za ní ohlíželo, slovanský typ, světlá pleť, blondýnka. Vypadala nádherně. Ona a Daniel byli stejného věku. Vzpomínal si, jak si ji prohlížel ve škole. Měla dlouhý a silný cop. Tetelil se blahem, když jí za něj zatahal o přestávce, nebo dokonce v hodině, když se učitel nedíval. Grażyna se pak chichotala a mračila se v předstíraném hněvu.

Teď už z ní byl jenom stín ženy, kterou kdysi byla, s pěti dětmi a manželem, který byl věčně z domu. Daniel si byl jistý, že na Pawłovi leží velká část viny za stav jeho manželky. Nepatřil k mužům, kteří o svoje partnerky dbají. Měla mu rodit děti a vést dům. Všichni měli podezření, že zbytek svých potřeb uspokojoval jinde.

S těmito myšlenkami Podgórski prošel vesnicí, která byla v noci liduprázdná, až k novorománskému kostelu z brunátných cihel. Okna chrámu, která teď byla tmavá, během mše zářila všemi barvami nádherných vitráží. Dům otce Józefa se nacházel vzadu. Daniel kostel svižně obešel. Chtěl se co nejdříve dostat do tepla.

Na příjezdu k faře stálo auto. Daniel ho nepoznal, vypadalo to, že starý kněz má hosty. Podgórski si vzpomněl, že se kněz skutečně už celé dva měsíce chlubil příslibenou návštěvou vzdáleného příbuzného, mladého klerika z Varšavy. Byl to asi konečně on, kdo zavítal do jejich skromné vesnice.

Policista stál chvíli na zimě a přešlapoval z místa na místo. Přemýšlel, jestli by se v téhle situaci raději neměl vrátit. Nehodilo se chodit ke knězi, pokud u sebe zrovna někoho měl. Na druhé straně ale došel v takové slotě přes prázdnou vesnici až sem.

Nakonec se rozhodl zaklepat na hnědě natřené dveře fary. O malou chvíli později se na zápraží objevila paní Solická, otcova hospodyně a nejlepší přítelkyně Danielovy matky. Podgórskému vřdycky překvapily její fialové vlasy. Marek Zareba mu vysvětlil tónem poučeného manžela kadeřnice, že jsou prostě špatně nabarvené. Nechtělo se jí utrácet za návštěvu Ewelina salonu, tak má, co chtěla, dodal se smíchem mladší kolega, když se o tom kteréhosi dne bavili. Pro Daniela byla otázka barvení vlasů hotovou magií.

„Dane!“ přivítala ho paní Solická radostně. „Co tak pozdě?! Maria neříkala, že máš přijít! Proč jsi nepřijel autem? Taková zima a tma!“

„Chtěl jsem se projít, teto,“ odpověděl Podgórski trochu podrážděně.

Nikdy se mu nepodařilo si matčinu přítelkyni zamilovat.

„To ano, to ano. Trocha pohybu člověku prospěje,“ mrkla na něj paní Solická a významně ho poplácala po břiše. „Že ano?“

Policista v sobě zadusil uštěpačný komentář k její vlastní figuře. Věděl, že pokud má uspět, musí postupovat jako profesionál. Kritika půvabů farní hospodyně by byla to poslední, co by mohl potřebovat.

„Přišel jsem za otcem Józefem,“ řekl neoficiálnější tónem, na který se v té zimě zmohl. „Je to důležité.“

Na hřbitově za kostelem krákali havrani. Celé hejno vzlétlo. Šum jejich křídel visel ve vzduchu ještě dlouho poté, co zmizeli v dálce.

„Józek tady někoho má. Přijel za ním mladý kněz. Vzdálený bratranec, myslím. Přijel sem na odpočinek. Je nemocný, chudáček. Náš

vesnický vzduch mu určitě udělá dobře. Měli prý snad nějaké problémy u nich na farnosti. Však víš, jak to v hlavním městě chodí,“ prohlásila paní Solická tónem odbornice na nebezpečí, která číhají ve velkých městech na bezbranné kněží. „My mu samozřejmě pomůžeme. Je to veselý chlapík, to tedy ano. Našemu Józkovi se také bude hodit nějaká mladší společnost. Vy sem chodíte jenom zřídka. Tuze zřídka. Piotřík nám spadl z nebe. Měl sice přijet už dávno, ale v létě se to nějak nevyvedlo...“

Vypadalo to, že paní Solická by byla schopná vyprávět klidně celou věčnost. Danielovi začala docházet trpělivost. Tváře ho pálily zimou.

„Můžu dál?“ přerušil ji konečně. Cítil, že se mu prsty začínají měnit v rampouchy. „Je dost zima, abych tady jen tak postával.“

„Ach ano, samozřejmě. Že mě to nenapadlo, kam jsem dala hlavu! Mně je teplo dost, zrovna vařím večeri. Chtěla jsem jim uvařit něco dobrého. Józek v poslední době trochu zhubl. To asi stáším. Ani Piotřík nevypadá nejlépe. Já už si je ale vezmu do parády. Žádný strach.“

Paní Solická otevřela dveře, aby mohl Daniel dovnitř. S úlevou nechal chlad za sebou. Ve srovnání s teplotou venku se zdál vnitřek domu rozžhavený do ruda. To mu ovšem nevadilo. Měl už té lezavé zimy plné zuby. Promnul si ruce, aby se rychleji zahřál.

„Józkúúú! Józkúúú!“ křičela zatím paní Solická. „Daniel je tady! Mariin syn!“

Nedočkali se ale žádné odpovědi.

„Neslyší...“ řekla paní Solická na vysvětlenou. „A já pak musím pochodovat po domě tam a zpátky, tam a zpátky... Nevím, co na to moje kolena... No, radost z toho mít nebudou. Tím jsem si jistá. Po-

slyš, vlastně jsem si s tebou už dávno měla promluvit o té Věře a jejím obchodě. To se tak nechat nemůže...“

„Teto, jsem tady kvůli nehodě.“

„Dobrá, dobrá, tak tedy jindy. Pamatuj, že si s tebou o tom musím promluvit. Vy policisté třeba něco zmůžete. To přece nepřichází v úvahu, aby nějaká Ruska u nás vedla obchod... A taky jak vypadá!“

Podgórski následoval Solickou do salonu. Snažil se ignorovat nezadržitelný proud jejích slov. V místnosti bylo ještě větší teplo než na chodbě. Daniel si všiml ohně v krbu černém od sazí. Kněz Józef v něm nechával topit jenom zřídka. Příjezd mladého příbuzného však pro něj musel být zvláštní příležitost. Jinak by mu paní Solická takový přepych nedovolila. Bála se, že by mohlo dojít k požáru. Marii o tom vyprávěla už několikrát, Danielovi vlastně také.

Díky plamenům působil vnitřek starodávného salonu mile a útulně. Mráz za oknem nepůsobil tak hrozivě. V hlubokém křesle u krbu seděl farář lipovské farnosti. Kněz Józef byl všeobecně vážený, dobrotivý starý pán. Nikdo vlastně nevěděl, kolik mu přesně je. Někteří mu hádali dokonce přes devadesát, ale z jeho vrásčité tváře nebylo možné vyčíst odpověď.

Kněz s námahou vstal a ztěžka se opíral o opěradlo křesla. Mladý kněz, který mu dělal společnost, k němu přiskočil a uctivě mu pomohl.

„Danieli?“ Stařeček si poupravil brýle, aby hosta lépe viděl. Mluvil hlasitě jako každý člověk, co nedoslýchá. „Drahý chlapče, jsem moc rád, že jsi nás navštívil. Jak se daří Marii? Je zdravá?“

„Dobrá večer, otče.“ V přítomnosti tohoto staršího člověka se Daniel vždycky cítil trochu nesvůj. Jako by otec Józef ve svých artritických rukou jímал moc celé Církve. „Máma je v naprostém pořádku. Pozdravuje vás.“

Podgórski byl přesvědčený, že kdyby Maria věděla o jeho návštěvě, určitě by mu přikázala složit mu jejím jménem hold. Proto mu připadalo, že se tím lež ospravedlňuje. Stařec souhlasně přitakal a opatrně se zase posadil do křesla.

„Už dlouho jsem tě neviděl na mši,“ řekl s povzdechem.

Daniel mírně zrudl a vykoktal několik přidušených omluv. V jejich vesnici chodí do kostela každý. Ať už chtěl, nebo ne. Snad kromě prodavačky Věry. Té se žádná pravidla netýkala.

„Co povídáš, chlapče?“

„Měli jsme... moc práce...“ vypravil ze sebe Daniel hlasitěji. „Jsem tady vlastně kvůli práci...“

„Prosím?“

„Jsem tady ve služební záležitosti,“ zopakoval Podgórski pomalu a zřetelně.

„Ach ano, práce! Práce bude muset chvíli počkat. Tohle je, prosím tě, Piotr,“ ukázal starý kněz Józef na svého společníka. Mladší klerik byl přibližně v Danielově věku. „Piotr za mnou přijel, aby si trochu odpočal od střežení svého stáda.“

„Zdravím vás.“ Dlaň mladého kněze byla suchá a stisk poněkud tuhý. Skutečně nevypadal nejlépe. Měl propadlou tvář a oblečení na něm viselo, jako by v poslední době velice zhubl. „Já jsem Podgórski. Mladší aspirant Daniel Podgórski. Řídím zdejší komisařství.“

„Těší mě,“ odpověděl kněz zdvořile.

Zvědavě si Daniela prohlížel. Podgórski uznal, že chlapík působí skutečně sympaticky.

„Přicházím za vámi kvůli jedné věci,“ začal znovu policista a vytáhl z kapsy fotografii přejeté jeptišky. „Určitě víte, otče, že se u nás v Lipowu stala smutná...“

Větu nedokončil, protože se dveře do salonu náhle otevřely a objevila se v nich paní Solická. Hospodyně vkročila do místnosti s tácem plným sladkých specialit.

„Přinesla jsem výtečný makovec,“ oznámila. „Právě jsem ho upekla. Čerstvoučkový! A také čaj. V zimě je důležité pít čaj. Já i Maria to říkáme pořád, měli byste dbát toho, co vám říkáme. Moudrost starší generace! Nejlepší je pít čaj s medem a citronem. Jak se někdo v zimě nachladí, je konec.“

Paní Solická postavila podnos na stůl vedle křesla staříčkého otce Józefa. Upravila si svůj fialový účes a rozdala talířky. S neústupným výrazem každému naložila mohutný kus moučnicku. Žádný z mužů se nezmohl na slůvko odporu.

Nastalo ticho. Starý kněz hlasitě žvýkal, když se potýkal s tvrdšími sousty.

„Geňa mě tady rozmazluje, jak vidíš,“ řekl nakonec s plnými ústy. Bylo těžké porozumět jeho slovům. „Co máš tedy na srdci, chlapče? Pověz.“

„Dnes někdo v naší vesnici srazil jeptišku,“ zopakoval Daniel. Začínal mít pocit, že se k jádru věci nikdy nedostane. „Říkal jsem si, že byste mi ji pomohl identifikovat. Vypadá to, že přijela autobusem z Brodnice. Tím v deset patnáct, který zastavuje kousek za vesnicí. Napadlo mě, že mířila k vám.“

„Nečekal jsem nikoho, že ne, Geňo?“

Paní Solická zavrtěla hlavou.

„Alespoň o tom nic nevím, na mně to ale nezáleží, já jsem pouhá hospodyně. Mě se nikdo na nic neptá. Nikdo mi nic neříká.“

Otec Józef si nasadil tlusté brýle. Jeho tvář se ani nezachvěla, když pohlédl na morbidní fotografii mrtvé jeptišky. Nad tváří zemřelé udělal

kříž. Stařecká dlaň pokrytá jaterními skvrnami se neznatelně zachvěla. Paní Solická se snažila z místa, na kterém stála, něco zahlédnout.

„Je mi líto, ale tuto sestru neznám, Danieli,“ řekl nakonec stařeček. „Jedna nehoda za druhou. Kam se ten svět řítí?“

Nikdo mu neodpověděl. Otázka visela v horkém vzduchu a chvíli se tam vznášela. Kněz podal fotografii svému společníkovi. Kněz Piotr se na ni letmo podíval. Jeho tvář ztuhla ve výrazu hlubokého šoku.

„To není možné,“ zakoktal nevěřicně. „To přece nemůže být pravda,“ pokračoval a pečlivěji si prohlížel fotografii. „To přece nedává smysl.“

Weronika s Blankou konečně došly do rezidence Seniora Kojarského. Nohy jim klouzaly po zmrzlém sněhu na schodech, po kterých došly k vyřezávaným dřevěným dveřím verandy. Zdobila je mozaika komplikovaných rostlinných a zvířecích vzorů. Weronika od nich nemohla odtrhnout oči. Blanka jí dopřála chvilku, aby se mohla obdivovat mimořádné stolařské práci.

„Nádherné,“ pochválila je nakonec Weronika.

Blanka souhlasně přikývla. Její blondaté vlasy se leskly ve světle lampy zavěšené na verandě.

„Ty dveře byly na zakázku. Jsou vlastně docela nové, i když vypadají staře.“ Vypadala, že je na své vysvětlení pyšná. „To je takový styl!“

Weronika zvedla obočí. Co z tebe ještě nevypadne za moudro, zasmála se v duchu.

„Pojď prosím dál,“ vyzvala ji Blanka a pustila ji dovnitř.

Dveře vedly do velké haly s černobílou podlahou z elegantních dlaždic. Prostorná místnost vypadala přímo jako stvořená k pořádání balů s tanci z devatenáctého století. Weronika si představila, jak zde

tančí páry do rytmu veselé muziky. Ženy v krinolinách, muži v elegantních fracích. Lokajové roznášející skleničky perlivého šampaňského. O kus dál se nacházely široké schody, které vedly do patra. Zábradlí svým zdobením navazovalo na nádherné vnější dveře.

Řešení dispozic domu jí připadalo zvláště povědomé. Weronika se nemohla ubránit dojmu, že rezidence Seniora Kojarského vypadá jako kopie jejího vlastního domu. Byla ale samozřejmě mnohem větší a zdobená nejsložitějšími ornamenty.

Na setkání s hostem se dostavili všichni členové rodiny Kojarských, nikdo z nich však nebyl její návštěvou zrovna nadšený. Oblékli se do nejvybranějších večerních kostýmů. Weronika si ve svém černém svetru a džínách, které pamatovaly lepší časy, najednou připadala hloupě. Nervózně si upravila bundu.

„Tohle je můj manžel, Ryszard Senior Kojarski,“ řekla Blanka a ukázala na staršího muže. Vyslovila jeho jméno, jako by to byl nejctnostnější šlechtický titul. „Toho už ale přece znáš!“

Senior Kojarski chytil Weroničinu ruku panovačným gestem člověka zvyklého na poslušnost a symbolicky ji přiblížil ke svým ústům. Na černo nabarvené vlasy měl sčesané přes pleš, která se mu rýsovala na vrcholku hlavy. Oranžový odstín kůže naznačoval, že rád chodí do solárií nebo využívá jiný způsob umělého opalování. Jeho vzhled ostře kontrastoval s grafitovým oblekem na míru, který si toho večera oblékl.

„Radka znáš také.“ Blanka ukázala na Juniora Kojarského, který stál za svým otcem.

Muž zlehka přikývl. Delším pozdravem Weroniku neuctil.

„Tohle je moje žena,“ představil krátce posledního člena domácnosti.

„Róza Kojarská,“ řekla žena a upravila si černé pážecí mikádo.

Weronice okamžitě vytanula na mysl děsivě hubená Kleopatra. Černé večerní šaty Róze totiž visely na ramenou jako na kostnatém věšáku. Hluboký dekolt odhaloval pod bledou kůží klíční kosti.

„Když už všechny znáš, půjdu se honem převléct,“ zvolala vesele Blanka.

Vyrazila ke schodům a svůdnicky přitom kroutila boky. Weronika zůstala sama se třemi Kojarskými. Senior a Junior na ni hleděli s neskryvanou nevraživostí. Pouze Rózina pohublá tvář prozrazovala určitý odstín sympatií. Weronika se mezi nimi cítila dost nepříjemně.

„Máte překrásný dům,“ řekla nakonec, aby přerušila trapné ticho. Musela nejbližší hodinu nějak přetrpět. Pak bude moct pod nějakou záminkou odejít. „Jsem ohromená.“

Nikdo jí neodpověděl.

„Psalo se o nás i v novinách!“ ozvala se Blanka shora.

Weronika tím směrem překvapeně vzhledla. Paní domu asi neodešla příliš daleko. Byl slyšet zvuk rozepínaného zipu růžové kombinézy. Junior Kojarski se neklidně zavrtěl. Zato Senior nehnul ani brvou.

„Že ano, Ríšo?!“ zavolala Blanka na manžela, když scházela po schodech. Teď na sobě měla upnuté červené šaty s hlubokým výstřihem a na krku se jí leskl diamantový náhrdelník. „Co, broučku?!“

Senior Kojarski ji probodl pohledem.

„Kolikrát jsem ti říkal, abys mi tak neříkala!“ prohlásil hlasitě a zřetelně, jako by mluvil s dítětem.

Zmatená Blanka se podívala na Juniora, jako by hledala pomoc. Kojarski mladší ostentativně odvrátil hlavu, aby se vyhnul jejímu pohledu.

„Takže... pojďme ke stolu,“ řekl Weronice otráveně. „Pojďme do jídelny.“

A ukázal směr. Blančiny podpatky klapaly na dlažbě.

„Slyšela jsem, že máte syna,“ začala Weronika, když spolu s vyhublou Rózou zůstala na konci skupiny.

„To ano.“ Žena výrazně ožila. V očích se jí objevily jiskřičky nadšení a bledá tvář znachověla. „Jmenuje se Kosfa. Letos mu bude šest.“

„Miláčku, nenuď našeho hosta rodinnou ságou,“ ozval se zepředu její manžel. „Je tady z jiného důvodu.“

Weronika se nemohla zbavit dojmu, že půvabné slovo „miláčku“ zaznělo v Juniorových ústech jako nejsprostší lež.

„Ale kdepak, je to velmi zajímavé. Ráda si o tom poslechnu,“ odpovíděla Weronika pádně. Nechtěla, aby přítel jejího exmanžela převzal iniciativu. „Co jsi to říkala, Rózo?“

„Víc není co vyprávět,“ odpověděla klidně hubená žena.

Junior Kojarski se samolibě usmál. Weronika k němu pocítila nepřekonatelný odpor a to jediné, na co měla momentálně chuť, bylo odejít a třísknout za sebou těmi krásně vyřezávanými vstupními dveřmi. Jenže bylo třeba dbát o dobré sousedské vztahy. Bude muset zatnout zuby.

Senior Kojarski před nimi otevřel dveře do jídelny a gestem pozval Weroniku ke stolu prostřenému uprostřed místnosti. Pokud se hala zdála vhodná k tančení, pak byla jídelna hotový baletní sál. Místnost byla jednoduše ohromná. Na levé straně stál obrovský krb z růžového mramoru. Oheň tančil po silných polenech. Na druhé straně sálu, poněkud stranou, stála zase široká pohovka jako stvořená k odpočinku po jídle. Víc nábytku v místnosti nebylo, což ještě umocňovalo dojem, že je gigantická.

Oba mužové, otec a syn, se posadili k prostřenému stolu, nečekali na dámy a začali jíst.

„Kdy se plánuješ vrátit do Varšavy?“ zeptal se Senior mezi sousty krvavého masa. V hlase se mu neobjevil ani náznak vlídnosti. „Mám svoje plány, tak bych to potřeboval vědět.“

„Nevím. Snad za pár dní,“ odpověděl stejně ledovým hlasem syn. „Sám jsi přece chtěl, abych přijel, tak si teď nestěžuj, že jsem tu. O takovou výsadu jsem se tě neprosil. Asi je ti tady dobře. Tady *na venkově*. O samotě s Blankou a Rózou.“

„Firma tě potřebuje. Nebylo by správné, kdyby ses tady rozseděl,“ odpověděl Senior a kousavá synova slova nechal zcela bez povšimnutí. „A když už mluvíme o firmě, slyšel jsem, že máš nějaké problémy.“

Juniorovi Kojarskému zaskočil doušek vína.

„Pak jsi slyšel špatně.“

Senior se výmluvně podíval na syna. Takových chyb se nedopouštím, říkaly jeho oči.

„Jak bys to mohl vědět?“ V Juniorově hlase se objevil obranný tón. „Dřepíš tady na vesnici, co bys o tom mohl vědět?“

„Miláčku, ty máš nějaké problémy ve firmě?“ zeptala se Róza od prázdného talíře. „Nic jsi mi neříkal.“

Až do tohoto okamžiku to vypadalo, jako by muži zapomněli na zbytek společnosti u stolu. Oba upřeli na hubenou ženu vražedné pohledy. V tomto domě se mužům do řeči neskáče. V tom držel otec se synem za jedno. Róza pokrčila rameny a vrátila se k pozorování talíře.

„Ty brambory v omáče jsou úžasné, Rózo, měla by sis taky dát,“ popichovala ji Blanka sladkým hlasem. „Opravdu!“

Róza Kojarská odložila s hlasitým cinkotem vidličku. Vstala a bez jediného slova, s očividnou důstojností, odešla z jídelny. Jediný vlas z jejího Kleopatřina účesu nezměnil svoji pečlivě určenou polohu.

„Chtěla jsem jí jenom poradit!“ prohlásila Blanka plačtivě. „A ona hned tohle!“

„Moji ženu to tak občas popadne,“ vysvětlil podrážděný Junior Kojarski a věnoval se krájení masa. Jeho prsty křečovitě svíraly příbor. Když si toho všiml Senior, potutelně se zasmál.

Weronika sledovala divadýlko u stolu celá překvapená. Takové chování od rodiny Kojarských nečekala. Měla pocit, jako by se octlá mezi nějakými hrubiány špatné pověsti.

„Nedáš si kousek masa?“ navrhla klidně Blanka, jako by se nechumelilo. „Je stejně dobré jako ty brambory.“

„Jsem vegetariánka,“ vysvětlila Weronika.

Po tomto vyznání jako by Blanka docela ztratila zájem o svého hosta. Zvedla se a posadila se na židli, kterou uvolnila Róza, takže hned vedle Juniora Kojarského. Vypadalo to, že se snaží předvést svůj hluboký výstřih.

„Blanko, co to děláš?“ škulb sebou muž. Nedokázal se však ubránit letmému pohledu na odhalená ňadra své nevlastní matky.

Blanka se na něj podívala, překvapil ji jeho nezájem. Weronika si všimla, jak Senior pobaveně přihlíží potyčce syna a manželky.

„Dávej na ni pozor,“ obrátil se na otce Junior. „Blanka je tvoje žena. Měl bys mít kontrolu nad tím, co vyvádí.“

„Dřív ti to nevadilo, tak teď neohrnuj nos,“ zachechtal se Senior hrubě.

V Blančiných očích se na okamžik objevila „ta druhá“, žena se smutným hlasem, ale možná se to Weronice jen zdálo. Nebyla si jistá.

Nastalo trapné mlčení.

„Ráda bych rekonstruovala starou stáj,“ načala Nowakowská nové téma. Byla tady host, povinnost vyřešit situaci neformální konverzací tedy spočívala i na ní.

„Skutečně?“ Junior Kojarski se na ni ani nepodíval.

Ruce se mu trochu třáslly a nedařilo se mu ukrojit kousek masa.

„Třeba bychom mohli Weronice půjčit našeho Toma Szulce, co ty na to, Ríšo? Sama přece nezvládne nosit prkna, nebo co se vlastně při takové rekonstrukci dělá. Tom je náš kluk pro všechno,“ dodala Blanka na vysvětlenou. „Dobře, že ses o tom zmínila, Werčo. Nenecháme tě přece na holičkách. Musíme jí půjčit našeho Toma, broučku!“

Senior Kojarski mávl rukou v gestu, které mohlo znamenat cokoliv.

„Ano, ano. Hned ráno ho k vám pošlu.“ Weronika měla dojem, že starý Kojarski udělá cokoli, jen aby jeho atraktivní manželka konečně zmlkla. „Skutečně se nehodí, aby žena sama zatloukala hřebíky.“

Weronika užuž chtěla vysvětlit, že si poradí, pak si ale vzpomněla na obrovskou hromadu práce, která ji ve starém domě a stáji čekala. Pomoc by se jí hodila a musela si přiznat, že nemá koho o ni poprosit. V žádném případě by se neobrátila na bývalého manžela. Mariusz byl ten poslední člověk na světě, kterému by zavolala.

„Byla bych vám velmi vděčná,“ přiznala nakonec. „Nemám vám ale jak zaplatit,“ rozhodla se hrát s otevřenými kartami. Většina jejích peněz padla na pozemek a dům s přílehlými staveními.

„Ale neblázni, zlatíčko! Vždyť víme, že musíš počítat každý groš. Nemusíš nám platit.“ Blanka se zvonivě zasmála. Vypadalo to, že ji

pohledem zpod dlouhých řas trochu zkoumá. „Taková sousedská výpomoc. Nic velkého.“

Pak se zvedla od stolu a nedopatřením vylila trochu vína na ubrus.

„Tak už dost řečí! Pojď, ukážu ti zbytek domu!“

Popadla Weroniku za paži, prsty měla překvapivě silné. To k její drobné postavě nepasovalo. Vyšly po schodech nahoru a nechaly muže v jídelně o samotě.

Vypadalo to, že paní domu vůbec nechtěla Weroniku provádět po domě, ale že měla nějaký konkrétní cíl. Blanka šla rychle, dokud se nezastavila před zavřenými dveřmi v polovině dlouhé chodby v patře. Když otvírala dveře, na rtech se jí objevil letmý úsměv.

„Ach, tady jsi, Rózo!“ zvolala ve strojeném překvapení.

Róza Kojarská seděla na mohutné pohovce uprostřed pokoje. Hrála si s malým chlapcem.

„Kostó,“ oslovila synka vychrtlá Kleopatru. „Jak se říká?“

Chlapec poslušně vstal.

„Dobrý den,“ řekl nevýrazně a tázavě se podíval na matku. Souhlasně přikývla, a tak se chlapec zase spokojeně posadil na pohovku.

„Přišly jsme se k vám na chvíli posadit,“ prohodila bezstarostně Blanka. „Už jsme se u stolu začínaly nudit. Ať si dole povídají o obchodech a my zatím můžeme probrat holčičí věci, co vy na to?“

Róza upírala zrak na své kostnaté ruce a nechávala její otázku bez odpovědi. Blanka vtáhla Weroniku do místnosti, nehty jí bolestivě zarývala do kůže. Vlněný svetr byl chabá ochrana. Weronika se hbitě vymanila ze sevření a posadila se na pohovku vedle Kosti.

„Máš prima hračky,“ řekla dítěti.

„A vy máte krásné vlasy,“ oplatil kompliment.

Róza na svého syna spokojeně pohlédla. V očích se jí objevilo dojetí.

„Děkuji. Ty jsi hotový malý džentlmen.“

Chlapec se podíval na Weroniku, jako by nerozuměl.

„Džentlmen, to je někdo takový, jako je tatínek,“ vysvětlila chlapci matka.

Kostá přikývl, přestože pořád vypadal nejistě, jestli byl pochválen, nebo naopak.

„Slyšely jste o té nehodě?“ začala Róza a upravovala si svůj Kleopatří účes. „Na *našem lipowu* jsou dokonce fotky. Vypadá to strašně.“

„Neměla bys číst takové hlouposti,“ pokárala ji Blanka. „Už jsi o tom slyšela, Weroniko?“

„Co je to *naše lipowo*?“

„Taková internetová stránka, prostě blog,“ vysvětlila Róza s nečekaným zápalem. „Je tam všechno možné o naší vesnici. Dalo by se říct, že jsou to většinou samé drby. Občas tam jen tak zabrousím. Počkej, ukážu ti to. Pak si to můžeš doma najít a podívat se sama. Jsou tam opravdu zajímavé věci.“

Vstala z pohovky a přistoupila k notebooku, který ležel na parapetu.

„Je to všechno velká záhada, ale je tam úplně všechno o úplně každém,“ pokračovala Róza ve vysvětlování, když zapnula počítač. „Tady, podívejte, to je fotka té přejeté jeptišky.“

Blanka s Weronikou přišly, aby se podívaly na obrazovku. Byl to děsivý snímek. „Boží trest“ hlásal nápis krvavě rudými písmeny.

Blanka Kojarská na fotografii hleděla jako hypnotizovaná.

KAPITOLA 4

LIPOWO. STŘEDA 16. LEDNA 2013 RÁNO

Starší seržant Marek Zaręba udržoval stálé tempo. Cítil, jak se mu příjemné teplo rozlévá po celém těle. Měl dobře rozehráté svaly. Mráz trochu povolil a přes noc napadal čerstvý sníh. Boty se do něj snadno nořily. Rád běhal zimním lesem po ránu. Nešlo ale pouze o způsob, jak si udržet kondici a prospět svému zdraví, bral to spíš jako chvíli naprostého klidu. Na nic zvláštního ve skutečnosti nemyslel, jenom naslouchal svému pravidelnému dechu a rytmickým úderům nohou o zem. Zahrnoval ho přitom bezmála mystický klid, přestože by nikdy před nikým nepřiznal, že chodí běhat kvůli tomu.

Toho rána mladý policista běžel po své oblíbené trase kolem jezera Strażym. Turisté, kteří se sem sjížděli z velkých měst, by určitě řekli, že běhá po malebné stezce. Klikatila se nahoru a zase dolů, podél vysokého břehu. Kolem se táhl velkolepý výhled na klidnou tabuli vody. Pro něj to ale byla prostě cesta. Od narození bydlel v Lipowu a přírodní divy se mu už trochu omrzely. Byl na své životní prostředí samozřejmě náležitě hrdý, to ale neznamenalo, že by před ním měl omdlávat. Svůj vztah ke zdejší přírodě stavěl nohama na zem. Musel. Když mu Ewelina o svých osmnáctinách oznámila, že je těhotná, musel absolvovat rychlokurz dospívání. Pamatoval si,

že toho večera šel běhat sem, na tuhle cestu. Musel si to všechno v klidu promyslet. Celý zpocený od zběsilého běhu nakonec usoudil, že splní, co se od něj očekává. Dneska to zpětně vypadalo, že to byl krok správným směrem. Jejich dceři už bylo deset a Marek potají doufal, že jí byl lepším otcem než jemu ten, kterého si pamatoval ze svého dětství.

Vyběhl na cestu, která vedla u kraje lesa. Trochu zpomalil, aby si jeho svaly odpočaly. Přestože byla zima, cítil, jak mu po zádech stéká pot. Byl to dobrý trénink. Cesta pokračovala podél stěny opadaných stromů. Po levé straně se rozprostíralo obrovské sídlo Kojarských. Ve vesnici se mu říkalo „dvůr“. Jemu osobně do noty nekápl. Příliš velký. Vytopení takového monstra muselo stát hotový majlant. Radši šetřil na rekonstrukci Ewelinina salonu. Přestože kdyby byl bohatý jako ten slavný Senior Kojarski, jeho žena by nemusela pracovat vůbec. Zasloužila by si to. Hlav už se naumývala dosyta.

Znovu zvýšil tempo. Cítil, jak se jeho srdce adaptuje na nový rytmus. Uklidnil dech a poddal se radostnému pocitu. Vypadalo to, že nikde není ani živáčka, a tak zavřel oči a běžel po přímé cestě poslepu. Připadal si jako dítě, které vymyslelo dokonalou novou hru. Hru, za kterou by ho žádný z dospělých bezpochyby nikdy nepochválil. Rozpřáhl ruce, jako by letěl.

Zničehonic ucítil ránu. Do někoho vrazil. Okamžitě otevřel oči a v duchu se proklínal za ten pitomý nápad.

„Promiňte! Hrozně se vám omlouvám!“

Na zemi před ním ležel mladý kněz s holemi na nordic walking v rukou, povalený běžcovou vervou. V knězově tváři byl výraz krajního šoku.

„Hrozně se vám omlouvám, otče,“ zopakoval Marek Zaręba zahabně. „Nevím, co mě to napadlo, ale zavřel jsem při běhu oči, když jste přišel sem na cestu.“

„Nic se nestalo,“ vstal namáhavě kněz a pomáhal si přitom holemi. Strásl si z černé bundy sníh. „Jmenuju se Piotr.“

„Marek Zaręba,“ představil se mladý policista. Pořád si připadal trochu hloupě. „Pracuju na komisařství ve vesnici.“

„Aha. Včera jsem mluvil s jedním z vás,“ řekl kněz. „Zapomněl jsem jméno... ale asi tam u vás dělá šéfa.“

„Jistě máte na mysli Daniela Podgórskeho, otče,“ odpověděl překvapený Marek. Daniel totiž neříkal, že si chce s otcem promluvit. „Takový vysoký, trochu při těle?“

„Ano, ano. Ale prosím tě, tykej mi, jsme asi tak stejně staří, nemusíme být tak formální. To, že nosím kolárek, neznamená, že jsem z jiné planety,“ zasmál se kněz srdečně. „V naší farnosti mi všichni říkají jménem.“

„Jasně.“ Marek Zaręba usoudil, že se raději nebude vyptávat na Danielovu návštěvu v kostele. Šéf jim určitě všechno řekne sám, až přijde čas. Vypadal by hloupě, kdyby prozradil svou nevědomost, hned jak se seznámili. „Přijel jsi k našemu otci Józefovi?“

Marek se cítil zvláště, když tykal knězi. V Lipowu nikdo, snad kromě paní Solické, která měla jako farní hospodyně zvláštní privilegia, neříkal otci Józefovi jinak než „otče“. Prostě se to nehodilo.

„Ano. Józef je můj vzdálený příbuzný,“ vysvětlil otec Piotr. „Přijel jsem si k vám trochu odpočinout. V mé farnosti se v poslední době dějí věci... No, dějí se tam různé věci vlastně pořád. Tam se jeden nenudí. Doufal jsem, že si od toho dám na chvíli pauzu. Ale vidím, že smutné novinky přijely za mnou.“

„Asi mluvíš o té jeptišce?“ Marek nevěděl, jestli může s otcem ho-
vořit o pátrání. Na druhé straně, o včerejší nehodě věděli přece
všichni. „O té zajeté?“

„Ano.“ Otec Piotr smutně přikývl. „Já jsem ji znal.“

Toho rána se cítila nadmíru dobře. Přes včerejší depresivní návštěvu
v přepychovém domě u sousedů měla Weronika pocit, že z ní ko-
nečně spadla tíha rozvodu. Překvapeně zjistila, že na něj může myslet
bez zbytečných emocí. Připadala si doslova lehká.

Normálně by se odbyla jogurtem s müsli, ale dnes se rozhodla
pro nějakou výjimečnou snídani. Byl totiž zvláštní den, a chtěla jej
uctít. Rozhodla se pro omeletu s pažitkou. Nebyla dobrá kuchařka,
ale doufala, že s tímhle pokrmem uspěje. V jedné z nerozbalených
krabic našla pánev a s chutí se pustila do práce.

Pak uslyšela, jak někdo buší na dveře. Igor začal zvesela štěkat,
návštěvy měl rád. Weronika pro všechny případy vypnula plyn, už
kolikrát takhle něco připálila. Snažila se zahlédnout hosta na ve-
randě, ale nebylo na něj vidět.

Otevřela dveře a pomalu vykoukla ven. Na verandě stál opálený
muž, kterého včera potkala ve Věřině obchodě. „Ten ze dvora, co má
pod palcem zahradu a opravy“, jak ho tehdy označila Věra. Měl na
sobě modrou péřovou bundu a pracovní maskáče.

„Dobrý den,“ pozdravila ho zdvořile Weronika.

Muž místo pozdravu smekl a nemotorně čepici muchlal v rukou.
Překvapilo ji to, poněvadž vůbec nevyhlížel jako nesmělý člověk. Měl
vlasy barvy pšenice, několikadenní strniště a furiantský pohled. Wero-
nika si musela přiznat, že se jí okamžitě zalíbil. Byl přesný opak jejího
exmanžela, který byl vždycky perfektně oholený a až bolestně elegantní.

„Jmenuju se Tom Szulc. Přišel jsem se podívat, co tady máte na práci,“ vyjasnil příchodí. „U Kojarských říkali, že budete předělávat stáj.“

„Ano!“ zajásala Weronika. Zmocnila se jí euforie. Tom skutečně vypadal, že má zlaté ruce. Třeba se nakonec podaří všechno připravit včas. Lancelot měl přijet už v sobotu. „Děkuji, že jste přišel. Bojím se, že to sama nezvládnou.“

„To není žádný problém, vážně.“

Chvíli stáli v otevřených dveřích.

„Ukážete mi tedy co a jak?“ zasmál se Tom.

„Ano, ach, samozřejmě,“ zorientovala se konečně Weronika. „Pojďme do stáje, je to za domem.“

„Viděl jsem,“ usmál se. „Šel jsem zkratkou přes les, takže jsem přicházel okolo. Dovolil jsem si dům trochu prohlédnout zvenčí.“

Weronika si honem narazila čepici, aby skryla ruměnc. Nesnášela, jak na ní byly její pocity na první pohled znát. Jakmile se jí nějaký muž jenom trochu zalíbil, okamžitě se červenala. Iritovalo ji to, ale ovládnout to nedokázala. Mariusz si z ní často utahoval, že se okamžitě dozví, kdo by mohl být jeho rivalem. Což mu ale nezabránilo, aby si myslel, že se mu ve skutečnosti nikdo nevyrovná. Weronika nemohla uvěřit tomu, že jí někdy mohla ta jeho povýšenost připadat přitažlivá.

Tom ji následoval ke stáji. Nacházela se těsně u hranice lesa. Stromy na ni natahovaly svoje sukovité paže, ale pořád na ni nedosáhly. Weronika se z kupních smluv dozvěděla, že stáj byla přistavěna k hotovému domu až později. Přesto byla v daleko horším stavu. Omítka na mnoha místech opadala, propadlá střecha v hlavní části by pak potřebovala důkladnou opravu. Lancelot se zatím bude muset spokojit s tím, co je.

„V nejlepších dobách se sem muselo vejít až dvacet koní,“ začala vysvětlovat, „já ale zatím potřebuju jeden box, pro mého koně.“

V budoucnu Weronika chtěla stáj rozšířit a pronajímat boxy majitelům koní z nedalekých měst. V létě by pořádala kurzy ježdění pro návštěvníky center u jezera. Ani si nevšimla, kdy Tomovi svoje plány prozradila.

„Doufám, že z toho něco kápne,“ dokončila vyprávění a hanbila se za svoji otevřenost. Vždyť se vůbec neznali.

„Bude tady hodně práce,“ odpověděl a rozhlížel se kolem.

Teď v jeho hlase byly slyšet tóny nejistoty. Vešli dovnitř. Stáje nevypadaly zrovna nejlépe. Stěny oddělovací boxy držely jen taktak pohromadě. Masivní prkna už dávno shnila. Skoro všechno se muselo vyměnit.

„To je pravda, bude tady hodně práce. Zanedlouho přivezou z Varšavy mého Lancelota. Špatně jsem to odhadla,“ přiznala Weronika. Připadala si jako hlupák. Byla přesvědčená, že se jí ruměnc zase vrátil do tváře. „Myslela jsem, že toho nebude tolik. Kromě boxu by se hodil také padok, abych ho mohla pouštět... nevím, jestli to všechno zvládneme. Nerada bych vás okrádala o čas.“

„Nemějte starosti. Nějak už to uděláme. Určitě,“ obdařil ji Tom Szulc dalším okouzlivajícím úsměvem. „Mám teď ještě nějakou práci ve dvoře, ale zkusím sem k vám zaskočit každý den, abych s tím tady trochu pohnul. A když potřebujete jenom jeden box a padok, nemáte žádný důvod k obavám. Půjde to rychle.“

„To by bylo skvělé. Je tady všude otevřeno, takže sem klidně můžete zaskočit, i kdybych byla pryč. Nevím, jak bych vám mohla poděkovat.“